

Když jsem v roce 2009 viděl film Dokonalý únik, ve kterém mě doslova omráčila krása havajského ostrova Kauai, kde se děj odehrává, jen jsem si tak v duchu posteskl, jaká je škoda, že tuhle nádheru asi nikdy neuvídím. Další bod si rčení „Nikdy neříkej nikdy“ zapsalo v září 2011. Havaj jsme na svém seznamu plánovaných destinací nikdy neměli. Snad kvůli pocitu, že se jedná o snobárnu, kterou si stejně nebudeme moct nikdy dovolit. Když ale náš kamarád Jarda vznesl dotaz, proč své nastřádané míle nevyužijeme například k získání bonusových letenek právě na Havaj, zasel sémě, z něhož vyklíčila naše druhá výprava roku 2011. Jakmile jsem se ponořil do studování informací o oblasti, o které jsem do té doby věděl opravdu hodně málo, najednou jsem zjistil, že havajské souostroví nabízí mnohem víc než přelidněné pláže a luxusní resorty. A najednou se největším problémem stal výběr ostrovů, které svou návštěvou poctíme. K dispozici jsme měli jen dva týdny a podle doporučení nemá smysl s takovým časovým prostorem přelítávat mezi více než dvěma z ostrovů. Nakonec padla volba na Kauai a Oahu, ostatní jsme museli oželeť, případně nechat na příště. První jmenovaný měl nabídnout především přírodní krásy, druhý pak hlavně relax na plážích. Vzhledem k ceně letenek (1 800 Kč) jsme se rozhodli pokusit se celou cestu pojmout jako nízkonákladovou. Proto jsme například k ubytování chtěli poprvé použít tzv. couchsurfing. Ten spočívá v tom, že si na internetu najdete člověka, který vás u sebe nechá přespat zdarma. Jak se nakonec vše vydařilo, popíšu následující řádky.

Den 1 | sobota 17. září

Odlet

Jen pár dní před odletem mě postihla střevní chřipka. Tedy aspoň tak jsem si diagnostikoval to, co jsem prožíval, a doufal, že to nebude nic horšího. Naštěstí se skutečně zdálo, že symptomy slábnou, ale úplně v pořádku jsem v sobotu ještě nebyl. Na Havaj se dá z Prahy dostat dokonce pouze s jedním přestupem, a to linkou Korean Air přes Soul do Honolulu. Ta měla v našem případě odletět v 19:25. Už po příchodu na letiště jsme se ale dozvěděli, že se očekává přibližně hodinové zpoždění. Naštěstí jsme měli v Soulu dostatečnou rezervu na přestup, takže nás to až tak netrápilo. Čekání nám navíc zkrátila paní u přepážky, která byla velmi milá, ale z nějakého záhadného důvodu trval odbavovací proces o dost déle než obvykle. Snažili jsme se několikrát laškovně naznačovat, že bychom uvítali upgrade do business třídy, ale to se bohužel nepodařilo. Aspoň že prostoru na nohy bylo i tak docela dost. A tentokrát jsme se úspěšně vyhnuli korejské stravě, i když zápachu z ní se vyvarovat nedá. Každý jsme měli svou obrazovku s docela slušnou dávkou zábavy, takže desetihodinový let proběhl celkem v pohodě.

Den 2 | neděle 18. září

Incheon, Honolulu, přelet na Kauai

Tohle byl díky časovým posunům vlastně nejdelší den v našem životě. Začal příletem na soulské mezinárodní letiště Incheon, které bylo vyhlášeno nejlepším letišťem světa, v půl druhé odpoledne (v Koreji je o sedm hodin více než v Česku). Odbavení jsme byli až do Honolulu a původně jsme měli v Soulu šestihodinovou pauzu, takže jsme uvažovali o tom, že bychom letiště opustili a zajeli se podívat do města. Zpoždění letu nám v tomhle ohledu situaci trochu zkomplikovalo, původně zamýšlená prohlídka královského paláce by byla hodně hektická a strávili bychom celkem tři hodiny ve vlaku a v metru, takže jsme se nakonec rozhodli, že palác počká na zpáteční cestu a teď si vyrazíme jen do Incheonu. Vyplnili jsme tedy příletový formulář a celní prohlášení, dostali razítko do pasu a vydali se k informační přepážce zjistit, jak se tam nejlépe dostat a co bychom za těch pár hodin měli vidět. K našemu překvapení jsme se dozvěděli, že ačkoli je Incheon podstatně blíže než Soul, cesta do něj trvá v podstatě stejně dlouho a ještě navíc je jednodušší zvolit autobus, který se ale může snadno dostat do dopravní zácpy. Takže se zase vracíme, dostáváme další razítko a absolvujeme tak svou asi nejkratší návštěvu cizí země. Letiště už docela dobře

známe z letu do Indonésie, takže neomylně míříme k internetové kavárně (zdarma). Pak relaxujeme na sedačkách a v devatenáct hodin už se zase vznášíme, tentokrát nad Pacifikem.

Podvozek letounu dosedl na havajskou půdu v 9:04 místního času. A to je právě paradox časových zón. Ačkoli jsme byli na cestě pětadvacet hodin, z Prahy jsme odletěli v sobotu v osm večer a v Honolulu jsme v neděli v devět ráno. Máme tedy celou neděli ještě stále před sebou! Z letištní plochy nás do příletové haly odváží autobus, jehož řidič má na sobě klasickou havajskou košili, což je docela příjemný detail. Podstatně méně příjemným zážitkem je můj pohovor s imigrační úřednicí. Nekompromisně se totiž dožaduje adresy, na které budeme pobývat. Jenomže tu my nemáme, pamatují si jen, že máme bydlet u Richieho. Zkousím tedy navrhnout, ať do formuláře napíše Airport Hotel v Lihue. Tam ale prý žádný takový hotel není. Dobrá, tak budeme stanovat v kempech. Na to ale prý potřebujeme povolení (což víme), takže ani tahle odpověď se nesetkává s úspěchem. Úřednice se opravdu nedá opít rohlíkem, vypadá dost nabroušeně a já už se začínám bát, jestli mě vůbec nechá projít. Halekám na Janu, která je právě u vedlejšího okýnka, jestli má víc informací. Půjčuje mi vytištěný e-mail, kde je aspoň telefonní číslo. To nakonec naštěstí stačí a v mém pasu se ocitá třetí americké razítko. Všichni tři se pak trochu s obavami přesouváme k celníkům a doufáme, že těch pár šišek salámu, co s sebou vláčíme pro případ nouze, přes ně proneseme. Nikdo nás nekontroluje, takže vstup na území USA máme úspěšně za sebou.

Pokud očekáváte, že nás na přivítanou sličně Havajanky ověsí květinami, tak na to zapomeňte. A ani honoluluské letiště nepůsobí jako bůhvíjaká vstupní brána do exotického ráje, spíš jako obývací z totalitní východní Evropy. Do terminálu pro meziostrovní lety musíme bágly tahat po schodech. Moderním výdobytkem jsou až odbavovací terminály, díky nimž můžeme k letu do Lihue, správného střediska ostrova Kauai, odbavit nejen sebe, ale i zavazadla. Za každé z nich platíme deset dolarů, ale s tím jsme počítali. Při bezpečnostní prohlídce se mi podaří někde vytrousit brýle. Přináší je sekurit'ák, který po mně ale chce, abych si je nasadil, aby měl jistotu, že jsou skutečně moje. Když shledá, že mi opravdu sluší, můžu si je nechat. Takhle milý a vtipný přístup se na tomhle místě jen tak nevidí. Do odletu zbývají ještě zhruba dvě hodiny, sbíráme tedy různé propagační materiály a brožurky se slevovými kupóny a usedáme do kavárny Starbuck's, kde si Libor s Janou dopřávají každý asi litrový kelímek ledové kávy. Já procházím kupóny, ale nic použitelného nenacházím. U odletové brány zjišťujeme, že havajská košile tu funguje jako uniforma. A také to, že Rusové jsou asi skutečně úplně všude.

Letadlo Hawaiian Airlines je na tom podobně jako honoluluské letiště – už má také to nejlepší za sebou. Klimatizace je nastavená asi na osm stupňů, takže se ke slovu dostává bunda, o jejímž využití jsem měl před odletem docela pochybnosti. Oblaka studené páry nám připomněla let do severoindického Lehu – asi nějaký společný znak lokálních leteckých společností. Letuška měla snad dva metry, ale byla velmi sympatická a milá. Vzhledem k délce letu (37 minut) jsme byli obdařeni pouze malým džusem z guáve. Ve třináct hodin místního času máme konečně za sebou poslední let a ocitáme se na ostrově Kauai. Když se dostaneme k pásům se zavazadly, už tam na nás naše bágly čekají. Mezi nimi prochází policistka s čmouchajícím psem. Salámy tedy ještě nejsou v úplném bezpečí, takže bagáž radši bereme co nejrychleji na ramena a prcháme.

Další štací je autopůjčovna. Auto jsme měli rezervované předem prostřednictvím Traveljigsaw.cz, z čehož jsem měl trochu obavy. Shuttle bus nás zdarma zavezl ke kanceláři společnosti Dollar, udělali jsme maximum proto, abychom při výstupu z něj předběhli ruskou výpravu. U přepážky jsme skutečně první a po pár minutách už držíme v ruce klíčky. Na parkovišti na nás čeká nablýskaný stříbrný Ford Fusion. Ačkoli nepatří takto značka mezi mé oblíbené, musím uznat, že tenhle kousek vypadá fakt dobře. Pro jistotu nahlašujeme pár škrábanců, aby je pak nesvedli na nás, a vyrážíme vstříc dobrodružství. Trochu se motáme ulicemi, než najdeme ten správný směr. První zastávkou je hypermarket Walmart, kde pořizujeme zásoby vody, pečiva a dalších drobností. Jana volá Richiemu, u kterého máme strávit všech pět nocí na Kauai, abychom se domluvili, kde se potkáme. První hovor – nikdo nebere. Druhý hovor – záznamník. To není moc dobré. Do toho začíná přšet, takže se jdeme schovat zpět do obchodu a posilňujeme se v McDonald's. Pak nastává třetí pokus spojení, tentokrát se na druhém konci skutečně ozývá Richie. Nicméně je překvapený, že jsme tady a že se mu ozýváme, protože si myslel, že jsme svůj pobyt u něj zrušili. Navíc má nějaké (snad vtipné?) komentáře k tomu, že dva z nás jsou kluci. Tohle nevypadá dobře. Každopádně ho máme vyzvednout v pět hodin v restauraci, jejíž jméno jsme úplně nepochytili v nějakém obchodním centru, jehož název končí na „Village“.

Je něco kolem třetí, takže se vydáváme zbývající dvě hodiny využít k návštěvě některých míst, která máme v merku v jižní části ostrova. Prvním je Shipwreck Beach a přilehlé Makawehi Lithified Cliffs. Značení tu není zrovna ideální, nejhorší je, že ani nepoznáte, že vjíždíte do nějaké obce a jak se jmenuje. Po krátkém zaváhání už se ale ocitáme na první havajské pláži. Ačkoli ještě není ta pravá surfařská sezóna, pár surfařů se tu po vlnách prohání, jinak na pláži polehává jen pár lidí. Atmosféra je klidná a příjemná, především po všech těch hodinách strávených v letadlech. Jen je škoda, že jsme stále navlečení v tom, v čem jsme přiletěli. Místo koupání si vyšlápneme na útes na levém konci pláže, ze kterého se nám nabízí pohled na poměrně divoké vlny dorážející na útesy Makahewi. Ačkoli jsme dost unavení, dokážeme si tohle mořské osvěžení vychutnat.

Druhou zastávkou je Spouting Horn, neboli „chrlicí trubka“. Jedná se o přírodně vytvořený otvor v lávové skále na břehu moře, jímž vystřeluje voda do výšky a vydává přitom kvílivý zvuk – odtud název. Je to klasická turistická atrakce, dokonce k ní postavili i parkoviště, ale i tak stojí za to. V zimě, kdy jsou tu největší vlny, musí být účinek monstrózní, protože už teď v září jsme se dočkali některých velmi majestátních gejzírů. I za těch pár mil, které jsme zatím na ostrově projeli, si nešlo nevšimnout všudypřítomné zeleně. Spousta rostlin, které si doma pracně pěstujeme, tu rostou naprosto volně, v obřích rozměrech a ještě nádherně kvetou. Ne nadarmo se Kauai přezdívá „The Garden Island“ (Zahradní ostrov). Dalším postřehem je velké množství volně pobíhajících slepic a kohoutů, jsou prakticky všude. Traduje se, že za to může hurikán, který v roce 1992 zničil řadu slepičích farem a umožnil jejich zvířecím obyvatelům nabytí svobody.

Cestou ke Spouting Hornu jsme si všimli nákupního centra, jehož název končil na „village“, takže jsme právě do něj při návratu zajeli s nadějí, že právě zde najdeme Richieho. Objevili jsme ale jen jednu restauraci, jejíž název alespoň velmi vzdáleně připomínal ten, který Jana pochytila v telefonickém rozhovoru. Zkoušíme tam tedy štěstí, ale servírky nám oznamují, že Richie před chvílí odjel neznámo kam. To už nám připadá jako nějaká podivná hra. Když se vrátíme k autu, zastavuje u nás černý džíp, z jehož okýnka se ledabyle vyklání žvýkající řidič a ptá se, zda Jana náhodou není Jana. No aspoň takhle že jsme toho našeho hostitele našli. Máme prý jet za ním. Hodí domů ještě jednoho kámoše a po pár dalších minutách jízdy parkujeme před modrým dřevěným domkem. Z něj se ozývá hlas, který nezní zrovna střízlivě. Vítá nás očividně opilý mládenec jen v šortkách. Uvnitř sedí další, ten ale vypadá celkem normálně a klidně. Richie nás zavádí do kamrlíku, ve kterém bychom měli spát. Rozklížená komoda, všude spousta hadrů, tady už asi hodně dlouho nikdo neuklízěl. Náš hostitel usedá na gauč a sleduje fotbalový zápas. Jediný, kdo se s námi baví, je jeho podroušený kamarád. Ale aspoň někdo se o nás zajímá, dokonce nás zve i na špagety k večeři. Richie jen na všechny jeho dotazy odsekává, oči má jen pro fotbalisty, zápas nejčastěji komentuje výrazem „fuck“ a jediné, co se od něj dozvíme, je fakt, že má vsazeno tři sta dolarů, takže je dost důležité, jak utkání dopadne. Připadáme si jak ve špatném filmu. Jana nám rezolutně oznamuje, že v tomhle kutlochu s těmihle týpký rozhodně spát nehodlá. Usnášíme se na tom, že se ještě někam pojedeme a domluvíme se, co dál. Předstíráme tedy, že jedeme ještě na pláž. V autě padá rozhodnutí na couchsurfing v tomto případě rezignovat. Necítili bychom se tam dobře, Richie své spolubydlící uklidňoval, že je potřeba vydržet jen dvě noci, i když Janě na webu slíbil všech pět. Sám přiznal, že byl v tu chvíli nejspíš pod vlivem alkoholu.

Naštěstí s sebou máme pro tenhle případ i stan a spacáky, teď je jen potřeba najít místo, kde si pro nadcházející noc usteleme. V nejbližším okolí jsou dva kempy – jeden u Lihue, druhý na pláži Salt Pond Beach. Druhý den se chceme vydat do západní části ostrova, takže vyhrává ten druhý. Do kempu přijíždíme krátce před západem slunce. Je tu postaveno několik stanů, tak se jednoho z jejich vlastníků ptáme, jak to tady chodí. Oficiálně totiž můžete na Kauai i Oahu kempovat jen s povolením, které my samozřejmě nemáme. Prý jde o to uniknout kontrole rangera. Ten právě před chvílí odjel, takže by se měl znovu objevit až ráno. Stavíme tedy stan a kocháme se západem slunce nad pláží, v jejíž blízkosti se ještě stále zpracovává sůl, jak její název napovídá. K dispozici jsou tu záchody, venkovní sprchy, přístřešky s elektřinou a grily. Jsou tu i skupiny místních, kteří vypadají velmi pohodově a jsou na nás milí. Večer vyhrává kapela, naštěstí pěkně, takže nás zase až tak neruší při pokusu o spánek. V noci prší, ale my jsme v suchu. A v teple – spacáky můžeme mít klidně jako výstelku pod sebou a přikrýt se jen dekou Korean Air. Richie od nás dostal zprávu, že jsme zvolili jinou možnost ubytování.

Den 3 | pondělí 19. září

Waimea Canyon, Kokee State Park, Kauai Coffee Company

Vstáváme za svítání a rychle balíme stan, než dorazí ranger. Raději se autem přemístíme na druhý konec pláže, abychom byli úplně mimo podezření. V tomhle případě nám ani nejde o peníze, klidně bychom pár dolarů za noc zaplatili, ale nemáme jistotu, že by to stačilo a ranger by nám nedělal nějaké větší problémy. Stíháme to včas. V klidu provedeme základní hygienu, najíme se a po sedmé hodině vyrazíme na první pořádný výlet. Naším cílem je dnes Waimea Canyon, kterému se také říká Grand Canyon Pacifiku.

Projíždíme městečkem Waimea – vypadá roztomile, snad bude čas se tu na zpáteční cestě zastavit. Pak už se klikatou silnicí drápeme vzhůru k výškám. Je celkem brzo, takže jsme široko daleko takřka sami. Na první zastávce, která už trochu naznačuje, co nás čeká, potvrzují telefonicky naši rezervaci letu helikoptérou, který nás čeká další den. Janě není ze zatáček a stoupání vzhůru zrovna nejlíp, ale po krátké pauze se její žaludek umoudří a můžeme pokračovat dál. Pro ty, kteří se nechystají prozkoumat kaňon na vlastních nohou, je připraveno několik vyhlídek („lookouts“) jen kousek od silnice. A my je vzali všechny pěkně popořádku – Waimea Canyon (tam potkáváme první Čechy), Pu'u Ka Pele, Pu'u Hinahina. U té poslední je k dispozici ještě jedna, nikoli však na kaňon, ale na sedmnáct mil vzdálený ostrov Ni'ihau, kde žije uzavřená komunita, která mezi sebe nepustí žádné turisty. Ranní světlo nevytváří úplně ideální podmínky pro focení a natáčení kaňonu, ale naštěstí se budeme stejnou cestou vracet zpátky, takže ho uvidíme i v lepším světle. Každopádně i takhle nabízejí vyhlídky dechberoucí pohledy.

Na Waimea Canyon navazuje Kokee State Park, který má ale naprosto odlišný ráz. Na rozdíl od vyprahlého hornatého kaňonu ho tvoří obrovský les, panuje zde i jiné klima. My se do jeho útrob chtěli původně dostat prostřednictvím treku „Awa'awapuhi Trail“, ale nakonec jsme usoudili, že je časově i fyzicky dost náročný na to, abychom k němu zvládli ještě trek kaňonem. Po návštěvě muzea jsme se tedy spokojili s dvěma dalšími vyhlídkami – Kalalau a Pu'u o Kila. A bylo se opravdu na co dívat! V údolí Kalalau se natáčela řada filmů, například Jurský park či původní King Kong. Nádherné útesy částečně porostlé roztomilou zelení, tyrkysové moře, převalující se mlha. Je ale potřeba dorazit dopoledne (před jedenáctou hodinou), než je té mlhy tolik, že se z výhledu stane mléčná stěna. Jen během naší návštěvy se díky rychle se pohybujícím závojmům scenérie viditelná z Kalalau Lookoutu několikrát dramaticky změnila. Nedaleko parkoviště zaujme i radar připomínající obrovský golfový míček. Druhá vyhlídka nabízí o něco jiný úhel pohledu na údolí a také na zalesněný Kokee State Park na druhé straně. My jsme měli skutečně štěstí na počasí, takže jsme se na obou místech mohli náležitě pokochat.

Abychom se ale jen nevozili v autě, čekal nás i už avízovaný trek kaňonem (Canyon Trail), k vodopádu Waipoo Falls. Cesta ale vede na jeho vrchol, takže je potřeba se smířit s tím, že vodopád jako takový odtud vidět není. Ono jde ale spíš o cestu jako takovou než o vodopád, který je při dostatečném množství vody viditelný alespoň z dálky z vyhlídky Pu'u Ka Pele. Vyjít se dá ze dvou míst, jedno ale vyžaduje jízdu po silnici určené spíš pro vozy 4x4, takže my se vracíme na parkoviště u vyhlídky Pu'u Hinahina, kde zároveň prověřujeme zlepšení světelných podmínek, které se skutečně dostavilo. Odtud je potřeba neznačenou pěšinou teprve dojít k začátku Canyon Trailu. A už to je docela dobrodružné. Padlé stromy vytvářející překážky takřka až hlavolamového typu, kluzké podloží, střídající se prudké stoupání a klesání... Oficiální stezka vychází z plácku, který obklopují hustě nasázené stromy s pokroucenými, takřka holými větvemi. Působí to až trochu strašidelně. Nějakou dobu jdeme lesem, pak se teprve otevírají pohledy do kaňonu. Trek končí malým jezírkem, z něhož se voda dostává právě do vodopádu Waipoo. Po chvíli odpočinku a lehké svačince se vracíme zpět. A není to návrat lehký, dostavuje se únava a především poslední úsek k parkovišti zvládáme spíš setrvačností. Ještěže jsme vzdali ten druhý, ještě náročnější trek, to by nás asi museli odvážet na vozících. Nicméně jsme se k autu vrátili po méně než třech hodinách, na které je tento výlet odhadován.

Únava je tak velká, že Libor s Janou už odmítají absolvovat podruhé vyhlídku Pu'u Ka Pele (což obnáší vystoupit z auta a ujít asi dvacet metrů) a nechají se přemluvit až mou mohutnou gestikulací. V odpoledním světle se totiž kaňon krásně vybarvil. Reprízu první vyhlídky už se mnou ale absolvuje jen Libor, Janu nevytáhne z auta ani stánek s čerstvým ovocem. V městečku Waimea tedy neabsolvujeme ani procházku, ale jen nákup nejn nutnějších potřeb. Odměnou především pro Libora s Janou je pak návštěva největší havajské kávovníkové plantáže „Kauai Coffee“ v osadě Eleele. A nejde tu ani tak o to plantáž jako spíš o malé muzeum, prodejnu a hlavně ochutnávku zdarma! Kdokoli je srdečně zván k připraveným termoskám s kávou různých příchutí. Můžete si načepovat, kolik chcete,

a pak se s kávou procházet po naučné stezce, která postupně vysvětluje proces, který musí proběhnout, než si právě takový šálek můžete vychutnat. Jako jediný z naší trojice sice kávu nepiju, ale tady jsem prostě nemohl odolat. A příchut' vanilka + makadamový ořech mi docela chutnala. A znovu jsme museli obdivovat zdejší květenu – je skutečně nádherná.

Ještě jsme zvažovali návštěvu historického (co to asi v americkém pojetí může znamenat?) centra městečka Hanapepe, ale chtěli jsme stihnout postavení stanu za světla, takže jsme se nakonec jen zastavili v Subwayi na večer a odebrali se do kempu Salt Pond Beach. Stan se tentokrát stavěl hůř než předchozí večer, zřejmě to měl na svědomí vítr. Museli jsme se tedy přesunout o kus dál, do aspoň částečného závětří. Nakonec jsme se stihli i smočit v moři. Žádná kapela tentokrát nehrála, ale moře hučelo jako divé. V noci opět pršelo.

Den 4 | úterý 20. září

Let helikoptérou, východní část ostrova

Snad instinktivně vstáváme ještě dřív než předchozí den a děláme dobře, protože ranger si dnes také přivstal a dorazil těsně poté, co jsme měli sbaleno. Dokonce zajel autem až k našemu útočisti na druhém konci kempu, ale jen očima zkontroloval Janu sedící právě v autě a vrátil se zase zpět. Počasí nevypadá nic moc, což nás netěší, protože Libora a mě čeká v půl deváté let helikoptérou kolem celého ostrova. Jenomže počasí se tady mění každou chvíli a déšť na jednom místě vůbec neznamená, že jen o pár mil nemůže zrovna svítit slunce, takže aspoň já rozhodně neházím flintu do žita. Let máme rezervovaný týden dopředu. Na Kauai funguje několik společností, které lety helikoptérou nabízejí, já se nakonec přiklonil k Jack Harter Helicopters – nejen že měli na internetu výborné recenze, ale hlavně mají k dispozici i letouny bez dveří, které umožňují lepší focení a natáčení. Sice jsme z toho měli s Liborem oba trochu strach, ale když to zvládli jiní...

Do kanceláře JHH nedaleko letiště v Lihue jsme se měli dostavit v 7:45. Ačkoli jsme z kempu vyjeli v sedm hodin, což by mělo bohatě stačit, nestačilo. Dostali jsme se totiž do ranní zácpy a velkou část cesty jeli v podstatě krokem. Navíc poprchávalo. Když nastal čas našeho odbavení a my ještě nebyli ani v Lihue, už jsem byl dost nervózní, bál jsem se, aby to nebrali jako porušení podmínek a nestrhli nám peníze bez toho, aniž bychom vůbec letěli. K tomu všemu jsme pak kancelář nemohli najít. Po krátkém tápání jsme dorazili těsně před osmou. Samozřejmě jako poslední. Trochu nás zarazilo, že před kanceláří čekalo tolik lidí, asi mají víc letounů. Rychlostí blesku nás převážili – podle výšky a váhy se určuje, kde bude který pasażér sedět. Přál jsem si, aby nás posadili dozadu, protože v přední části sedí sice jeden cestující u kraje, ale druhý uprostřed mezi ním a pilotem, tudíž tenhle prostřední má možnosti focení a natáčení velmi omezené. Rozsazení se ale dozvíme až před odletem. Zaplatíme (259 USD za osobu) a když si můžeme konečně trochu vydechnout, zaslechne češtinu. Pochází od rodiny, která teď žije v Chicagu. Následuje krátké bezpečnostní školení.

Dodávkou nás zavezou na nedaleké odletové stanoviště, kde už čekají nastartované tři helikoptéry bez dveří. Dostáváme složenou záchranou plovací vestu a dozvídáme se, v jakém pořadí a do kterého stroje budeme nastupovat. Libor má trojku, já čtyřku, takže to vypadá na zadní sedadla. A je tomu skutečně tak. Řidič dodávky a bezpečnostní asistent v jedné osobě nás připoutává (kombinace poutání v autě a v letadle), dostáváme sluchátka s mikrofonom a už s námi komunikuje pilot. Prý si máme dát hlavně pozor na to, abychom nechtěně nezavadili o sponu pásu, to se prý také občas stane a je to pak hodně veselé. Mně to tedy moc zábavné nepřišlo. Helikoptéra se zvedá a já se naprosto nepokrytě přiznávám, že mám docela strach. Kdyby byl dole u nohou aspoň nějaký rantl nebo nějaká zábrana, ale ono tam prostě není vůbec nic! Radši se držím jednou rukou poutka u stropu a druhou malou přepážku mezi mnou a Liborem. Vůbec si v tu chvíli neumím představit, jak budu bez obou rukou fotit. Čím víc stoupáme, tím větší je vítr a zima. Podruhé přichází ke slovu bunda a tentokrát se opravdu velmi hodí. Zkouším překonávat strach, což se daří zejména ve chvíli, kdy začne být let opravdu zajímavý. A to je poprvé tehdy, když se pod námi objevuje řada vodopádů, ke kterým se jiným způsobem člověk nemá šanci dostat. Nádhera! Pak vletáme do Waimea Canyon, který jsme navštívili předchozí den. Jako bychom nalétali přímo do obrovských červenozelených skal před námi. Počasí se velmi umoudřilo – modré nebe, sluníčko, které jen z některých úhlů dělá víc škody než užitku, ale pilot našťastí stroj vždy otočí tak, aby měly obě strany stejné výhledy, takže se s tím dá ve většině případů nějak vyrovnat. Po kaňonu se dostáváme k moři, konkrétně k pobřeží Na Pali, které je hlavním

důvodem naší odvahy vstoupit na hodinu do tohoto pekelného letounu. Kromě člunu nebo kajaku je totiž helikoptéra jedinou šancí, jak tyto nádherné skály spatřit v jejich plné kráse. A plná je tedy vrchovatě. Právě tyto záběry mě tak dostaly ve filmu Dokonalý únik, který jsem zmínil v úvodu. Pilot celou cestu komentuje, co pod sebou vidíme. Je hodně zajímavě dívat se z ptačí perspektivy na místa, na která se teprve chystáme vydat – třeba severní pobřeží vypadá velmi lákavě. Ale úplně nejzajímavější je zalétávat helikoptérou mezi obrovské skály, po nichž stékají neuvěřitelně dlouhé vodopády. V tu chvíli člověk neví, co má dřív fotit, nebo jestli má vůbec fotit, nebo si jen tak užívat ten úžasný pocit. Zaujmou i stromy, jejichž koruny vypadají z výšky jako placaté. Můj strach polevil a dostavila se spíš euforie. Až je mi líto, když pilot oznamuje, že se vracíme zpět na základnu. Tam nás řidič před helikoptérou vyfotí a my se shodujeme, že si to chceme dát ještě jednou. A tentokrát klidně bez fotáku a kamery (a taky beze strachu), abychom si to dokázali pořádně vychutnat. Rozhodně to byl zážitek, na který se nezapomíná, i když nebyl zrovna nejlevnější. Ale ty peníze za to rozhodně stály. Mimochodem, ostrov se mi najednou zdál podstatně větší, než jakou jsem měl o něm představu.

Jakmile jsme přistáli a vrátili záchranné vesty, začalo trochu přšet – prostě dokonalé načasování. Dodávkou se vracíme ke kanceláři, kde už nás netrpělivě vyhlíží Jana. Už společně pak zastavujeme v Kmartu, kolem kterého jsme předtím projížděli. Jídla tu moc nemají, takže spíš pořizujeme pár maličkostí a přesouváme se na kraj města, kde jsou možnosti stravování širší. My s Liborem bereme útokem Subway, Jana McDonald's. A posilnění už se pak vydáváme prozkoumat východní část ostrova. Máme sice pár tipů na nějaká místa těsně kolem Lihue, ale ta si necháváme na poslední den na Kauai, pokud na ně vyjde čas.

První zastávkou je vodopád Wailua Falls, který jsme ráno viděli z helikoptéry. Vede k němu odbočka z hlavní tepny, na jejímž konci už se na malém provizorním parkovišti tísni dost aut. Naštěstí jedno z nich právě vyjíždí, takže o místo máme postaráno. Je tu opravdu hodně lidí. Snažíme se najít co nejlepší výhled, ale není tu žádné místo, z něhož by byl pohled na vodopád zcela volný, vždycky ho alespoň částečně zakrývá nějaký keřík. Nepomůže ani vylézt na zábradlí. Naštěstí ho máme zaznamenaný i z výšky. I dalším bodem našeho itineráře je vodopád, tentokrát Opaekaa Falls. Tady už je klasické parkoviště a vodopády jsou viditelné přímo od silnice. Tu stačí přejít na druhou stranu a pro změnu získáte výhled na řeku Wailua a také na něco jako skanzen – havajskou vesnici Kamokila. A jen pár desítek či stovek metrů odsud je údajně mystické Poliahu Heiau, které ale nám nezasvěceným moc neříká, takže ho barbarsky odobýváme pohledem z auta. Tahle místa jsme měli objetá velmi rychle, až nás to překvapilo. Ještě jsme se snažili najít doporučenou botanickou zahradu Smith's Tropical Paradise, ale to se nám nepodařilo. Naopak jsme ale mimo plán objevili malou, divokou, zřejmě bezejmennou pláž u hlavní silnice jen o kousek dál směrem na sever, na kraji městečka Wailua. Byli jsme tu v podstatě sami, jen v jedna slečna tu odpočívala ukrytá před sluncem. A moc to nechápeme, protože tohle místo patřilo k nejkrásnějším, na která jsme se na Kauai dostali!

Mezi milovníky 6 a 7 na Kuhio Highway se nachází Coconut Market Place, kde každé pondělí, středu, pátek a sobotu v pět hodin odpoledne probíhají (zdarma) taneční představení huly. Dnes je úterý. Každý den dopoledne tu probíhají famrářské trhy. Ted' je odpoledne. Tak si aspoň projdeme pár krámků a pořídíme několik drobností. Kolem luxusních resortů se dostáváme i k pláži, ale ta nás ničím neokouzila.

O pár mil dál nás uvítala Kapa'a – turistické centrum východního pobřeží. Jako první vás zaujmou stylové barevné dřevěné domy. Řada z nich musela být zrekonstruována po řádění hurikánu Iniki v roce 1992. Nás ale upoutaly i jiné záchytné body – Safeway, Taco Bell a Bubba Burgers. Po procházce městem bereme jako první útokem Safeway, kde doplníme potřebné potravinové zásoby. Necháváme si vystavit věrnostní kartičku, takže máme vše výrazně levnější. Na teplou stravu dojde až večer, nejdřív je potřeba najít kemp a postavit stan. Nejbližším je Anahola Beach Park. Tu správnou odbočku k němu nacházíme až na druhý pokus. Není ani tak velký, ani tak pěkný, ani tak dobře vybavený jako předešlý, ale jinou možnost nemáme. Je tu spousta místních, ale i oni působí jinak než ti v Salt Pond Beach Parku. Potvrzuje nám to i starší pán, kterého se ptáme, jak to tu funguje s rangery. Ten se prý zřejmě objeví až ráno, ale máme si hlavně dávat pozor na věci, nenechávat je ve stanu bez dohledu, protože místní sebranka je velmi rychlá a šikovná. Tak to nám na klidu moc nepřidalo. Ještě za světla tedy postavíme stan, ale necháváme v něm jen spacáky a vydáváme se zpátky do města. Tam jsem měl zálsuk na Taco Bell, ve kterém jsme si pochutnávali rok předtím při cestě po Jihozápadu USA, Jana zase chtěla vyzkoušet Bubba Burgers. Nakonec vyhrála druhá volba, aspoň poznáme něco nového. Interiér a fungování podniku je na hony vzdáleno řetězcům typu McDonald's, Burger King apod., ale jídlo nám zase tak odlišné nepřišlo. Libor si mohl konečně vychutnat své

oblíbené pendrekové pivo (ale je to spíš limonáda) Barg's, které jsme podle chuti překřtili na „listerine“. Vzhledem k tomu, že jediná zásuvka v kempu se nachází na záchodě a ještě nevypadá zrovna bezpečně, zároveň v restauraci dobíjíme baterky. Takže se naše návštěva protáhne asi na hodinu a odjždíme za tmy.

Když se v kempu vybalíme a chceme přeparkovat auto na místo pod lampou, které působí bezpečněji, osloví nás mladý pár s dítětem a ptají se nás, jak to tu chodí. Začnu odpovídat (anglicky), ale oni zřejmě zaslechli, jak Libor prohodil něco česky, takže se hned ptají odkud jsme. A samozřejmě o sobě navzájem zjišťujeme, že jsme Češi. Podivnější ale je, když se zeptají, jestli jsme nebyli dnes ráno na helikoptérách a jestli jsme tu tři a jsme z Prahy. Nakonec vyjde najevo, že jsou z Chicaga a patří k té rodince, kterou jsme potkali ráno. Tak to je fakt náhoda! Nejdřív si chtějí stan postavit vedle našeho, ale nakonec se rozhodnou pro druhý konec kempu, aby nás nerušil jejich potomek, až začne v noci brečet. A noc to opravdu moc klidná nebyla. Snad na tom měla zásluhu i hláška o krádežích. Ale hlavně moře, které hlučelo jen pár metrů od stanu a plachta stanu, která ve větru při šolíchání o trávu vydávala stejné zvuky, jako kdyby kolem stanu někdo chodil.

Den 5 | středa 21. září

Severní pobřeží

Snad právě neklidná noc nás přiměla vstát ještě před východem slunce. Po kempu se zrovna prochází nějaký muž s baterkou, mohl by to být ranger. Nás si ale nevšímá. Sbalíme stan, pod budkou plavčíka při svítání posnídáme, poklábosíme s chicagskými Čechy a vydáváme se prozkoumat severní pobřeží.

Začínáme na nejsevernějším bodě celých Havajských ostrovů, u majáku Kilauea. Ve vesnici se stejným jménem pak navštěvujeme malý roztomilý kostelík z lávových kamenů a s krásnými okny, která byla dovezena až z daleké Anglie. Jsme v něm úplně sami a opět musíme obdivovat skutečně nádherné květiny, keře a stromy, které kostelík obklopují. Některé se u nás prodávají za velké peníze a tady rostou zcela volně a zřejmě i bez větší péče. Tohle můžeme Havaji opravdu závidět.

Dostáváme se do oblasti, ve které nás začínají zajímat i pláže. Alespoň podle průvodců a informací z internetu by tu měly být velmi pěkné. Docela dost si slibujeme od Anini Beach Parku, ve kterém se dá i kempovat, ale ten nás nijak výrazně nenadchl, takže ani nezastavujeme a vracíme se na hlavní silnici, u které je o pár mil dál vyhlídka na údolí Hanalei – políčka pod ostře řezanými kopci. Po přejezdu přes železný most už v podstatě vjíždíme do Hanalei, což ale ještě nechceme, takže jsme někde nestihli včas odbočit. Vracíme se tedy do luxusního letoviska Princeville, kde pokračujeme v plážovém průzkumu. Měly by se tu nacházet dvě pláže s trochu horším přístupem, ale jednu z nich nám doporučoval i krajan z Chicaga. Jmenuje se Pali Ke Kua, také se jí říká Hideaways (tedy „ukrytá“). Je potřeba zaparkovat před bránou do hotelu, kde je pár neplacených míst. Na nás tam naštěstí ještě jedno zbylo. Cesta k pláži je spíš pro otrlé. Prudký sestup po klouzavých blátivých schodech lemovaných lany, bez nichž bychom si určitě rozbili nějakou část těla. A stojí tu za to? Kvůli koupání určitě ne, aspoň ne v těch vlnách, které při naší návštěvě panovaly. Výhled je odtud docela pěkný, ale takový ten klasický ukrytý malý zázrak to rozhodně není. Ke druhé pláži (Puu Poa Beach) vede cesta vlevo od strážné budky hotelu, převážně se jedná o schody. Je to vlastně pláž patřící k hotelu, takže se u ní na lehátkách sluní hoteloví hosté, pro které tu zrovna chystali venkovní raut. Libor s Janou se jali chytat bronz, já jen udělal pár fotek a pak odpočíval na balvanu. Prostředí je tu pěkné, ale stále to není to pravé ořechové.

Putujeme tedy dál. Někde v Princeville bychom měli najít i Queen's Bath, přírodní bazénky vytvořené ve skalnatém pobřeží lávového původu. Jenomže to není tak jednoduché. V žádných materiálech, které u sebe máme, není přesný popis, jak se k tomuto místu dostat. V Lonely Planet je sice na mapce znázorněno nějaké parkoviště, ale nepatří k němu žádná legenda, takže není jisté, že se skutečně jedná právě o Queen's Bath. Projíždíme tedy luxusním letoviskem, ptáme se kolemjdoucích, kterých tu moc není, ale bez úspěchu. K onomu parkovišti jsme chtěli zajet, ale cesta k němu byla označena jako soukromá, tak jsme to neriskovali. Nakonec jsme se zeptali skupinky pracovníků, kteří něco opravovali na silnici. Poradili nám, ať jedeme tou zmíněnou soukromou cestou. Zároveň se nám dostalo varování, že jsou velké vlny a je tam teď nebezpečno, že tam i umírali lidé. No, koupat se tam stejně nechceme. Vracíme se tedy k té správné odbočce a míjíme krásné vily v neuvěřitelně nádherném prostředí se zahradnickou výzdobou, ze které nám spadla čelist. Parkoviště je opět takřka plné. Hned pod ním vede pěšina, kterou se

v podstatě okamžitě ocitáme v džungli, již vládou především obrovské draceny. Už tahle stezka stojí za to. A Queen's Bath? Těžko říct, jak to tu působí, když je moře klidné a v bazéncích se dá koupat, ale my byli svědky působivého divadla, ve kterém hrály hlavní roly divoké vlny narážející na pobřežní skalní útvary. Byly tak silné, že dostaly vodu až do míst, kde byste ji v tu chvíli vůbec nečekali. Libor by o tom mohl vyprávět – jedna taková ho málem spláchla. Ani se mi odsud moc nechce, zatím to byl nejhezčí zážitek dne. Ale ještě nás čeká kus cesty.

V Hanalei už jsme jednou málem byli, teď už je to naostro. Podobně jako jako je Kapa'a hlavním centrem východního pobřeží, Hanalei hraje podobnou roli na severu ostrova Kauai. Jen nám tohle městečko nepřišlo tak stylové, i když je svým způsobem možná hezčí. Například kostelík je opravdu kouzelný. Před supermarketem se opět potkáváme s českou rodinkou z kempu, tentokrát nám představují i kamaráda Jardu, který tu momentálně žije. Ptáme se ho tedy, kterou pláž by nám v okolí doporučil, ale připadá nám trochu jako pod drogami, takže se radši brzy loučíme a jdeme se naobědvat do Bubba Burgers. Je tu také pošta, takže kupujeme známky a posíláme pohledy – snad z tohoto konce světa dorazí. Pak zajíždíme k místní pláži. Na fotkách vypadá hezky, ale až na místě zjistíte, že je doslova roubená auty, která parkují v několika řadách přímo na ní. Betonové molo je ozvlášťujícím prvkem a hory v pozadí působivé, ale možná tu jen nejsme za nejlepšího světla – prostě k pohlednicovým obrázkům má tahle pláž docela daleko. Ani ke koupání moc neláká.

Osobně si nejvíc slibuju od Tunnels Beach. Tahle pláž není nijak značená, spíš se od místních usedlíků z cedulí dozvíte, kde NENÍ a kde nesmíte parkovat. Nenápadnou odbočku, do které se pár aut vejde, jsme nakonec poměrně snadno našli a po pár krocích se ocitli na široké pláži s průzračnou vodou, stromy s pozoruhodnými kořeny a zvláště tvarovanými skalami na jejím konci. Tady tedy konečně s pocitem uspokojení skládáme své plážové osušky, mažeme se opalovacími krémy a užíváme si sluníčka a vody. Všude jsou sice červené praporky a varování o nebezpečnosti plavání, ale nám stačí vyblbnout se jen na mělčině u břehu. Když se pak jdeme s Liborem projít na konec pláže, narazíme i na dva odpočívající tuleně. Stejně jako mořské želvy jsou tu chráněny zákonem a je zakázáno se k nim přibližovat takovým způsobem, který by je obtěžoval. Pláž je zřejmě oblíbená i u místních, protože během našeho povalování se tu odehrála i romantická svatba a svatební focení.

Když jsme náležitě zrelaxovaní a uspokojení, přesouváme se do nedalekého kempu na Haeana Beach. Vlastně je jen dobře, že jsme nezůstali bydlet u Richieho, ale putujeme pěkně od kempu ke kempu. Kdybychom měli každý den odjíždět z jednoho místa a pak se do něj zase vracet, ztratili bychom spoustu času, projezdili spoustu benzínu. Takhle vždycky ráno vstaneme a za chvíli jsme tam, kde potřebujeme. Stanování v našem věku sice už není nejpríjemnějším zážitkem, ale na druhou stranu se na to dá vzpomínat s humorem. Každopádně je tenhle kemp sice poměrně malý, ale malebný.

Je potřeba doplnit zásoby, vydáváme se do malého krámků kousek od kempu, ale bohužel tu nemají chleba, který nám chybí ze všeho nejvíc. Nezbyvá tedy než se vrátit asi sedm mil až do Hanalei. Stan jsme postavili jen kousek od pláže, což se ukáže být poněkud nešťastným rozhodnutím, protože vlny v noci předvádějí vyloženě metalový koncert, navíc opět prší. Je zvláštní, že na déšť dojde vždycky jen v noci. Ale jsme tomu samozřejmě rádi.

Den 6 | čtvrtek 22. září

Kalalau Trail, Hanakapi'ai Falls Trail

Dnes nás čeká nejdelší a zřejmě i nejnáročnější trek našeho havajského putování. Kalalau Trail patří k nejkrásnějším, ale také nejnebezpečnějším stezkám na světě. Celkem měří jedenáct mil jedním směrem, ale my nejsme blázni, takže se chystáme absolvovat jen první dvě míle, ze kterých se pak vydáme na další dvě míle k vodopádu Hanakapi'ai.

Díky tomu, že jako každý den vstáváme brzo a začátek treku je jen kousek od kempu, jsme na parkovišti u pláže Kee jako jedni z prvních a s parkováním tedy nemáme sebemenší problém. Být tu brzy má ještě dvě další výhody – vyhnete se davům a vedru. Aspoň na cestě tam. Pozorujeme, jak tu ostatní z auta vytahují batohy a trekové hole, my bereme jen vodu, foťáky a kameru. Ale předpokládáme, že ti ostatní se na rozdíl od nás chystají zdolat celou trasu. Jak si ale všimáme na vývěsce u výchozího bodu, do dnešního dne není stezka kompletně průchozí. To jsme tedy zvědaví, jestli si toho všichni všimnou.

Vyrážíme krátce po sedmé. Hned od začátku má cesta dramatický ráz, procházíme džunglí plnou dracen a dalších křovin a stromů. První míle vede prakticky jen do kopce. Po dosažení bodu se značkou „1/2 mile“ se poprvé naskytá aspoň částečný výhled na pobřeží Na Pali. Ten se s každým dalším úsekem zlepšuje. Druhá část je v podstatě soustavným klesáním, jen nás trochu mrází při vědomí toho, že stejnou cestou půjdeme zpátky. Ale silnější je v tuto chvíli dojem z krásného prostředí, v němž se nacházíme. Ten vyvrcholí v okamžiku, kdy se po necelých dvou hodinách dostaneme do cíle prvních dvou mil treku, k pláži Hanakapia'ai. Je podstatně hezčí, než jsem si představoval. Koupat se v ní nedoporučuje, hrozivým mementem je dřevěný panel, na němž postupně přibývají zářezy za všechny oběti, které toto doporučení vzaly na lehkou váhu. Snad právě za ně jsou na balvanech u pláže postaveny mohylky. Pobíhají tu nejen bílé volavky, ale také kočka – kde se tady, proboha, vzala? Klídek, pohoda, krása. Vydržíme tu půl hodiny, pak je čas pokračovat dál.

Dostáváme se na Hanakapia'i Falls Trail. Zpočátku opět procházíme úžasnou dracenovou džunglí, kterou ale po pár set metrech střídají shluky bambusů. Mladých zelených, i zralých suchých. Ty zelené jsou na omak neuvěřitelně hladké a příjemné. Jsme tu sami, takže je velmi dobře slyšet i šustot listů a klepání kmenů o sebe. Bambus je moje nejoblíbenější dřevina, takže jsem ve svém živlu a skoro se mi ani nechce jít dál. Libor kousek stranou od cesty nachází pozůstatky nějakého domu. Panuje tu až mystická atmosféra. Tu po chvíli střídá vůně zralých guav. Spousta se jich tu válí po zemi, vydávají až omamné aroma. Ovšem kromě těch, které už začaly kvasit. Trasu v průvodcích popisovali jako poměrně náročnou, což se mi v této fázi zdálo docela nadnesené, připadalo mi to spíš jako taková celkem pohodová vycházka. Situace se změnila po prvním přebrodění potoka, který odtéká z vodopádu až do moře. Liborovi se ho dokonce ani nepodařilo překonat suchou nohou, ale to ještě nebylo to nejhorší. Čekalo nás stoupaní přes kameny, stromy, několik dalších brodů, místy blátivá cesta, k jejíž mazlavosti přispívaly i rozšlapané guavy. Na jednom šikmém kluzkém místě jsem se až docela bál, jestli nesklouzneme dolů. Jedni z prvních turistů, které jsme potkali v opačném směru, nás sice uklidňovali, že už zbývá jen kousek a že to stojí za to, ale zase takový kousek to nebyl a tenhle poslední úsek nás stál asi nejvíc sil. Nicméně vodopád, který se před námi zjevil po více než hodině a půl, za tu námahu skutečně stál. Měří kolem sto metrů a člověk má pocit, že se voda snáší přímo z nebe. Fotky nedokáží vyobrazit, v jak působivém prostředí se na tomhle místě člověk nachází. Pod vodopádem je jezírko s ledově studenou vodou, v němž se dá koupat, ale my raději jen pozorovali těch pár bláznů, kteří do něj skočili, dali jsme si svačinu a vydali se na zpáteční cestu.

Ted' už jsme sice věděli, do čeho jdeme, a cesta vedla převážně z kopce, ale přesto nebyla výrazně méně náročná, za což zřejmě mohla především únava. U pláže jsme byli ve čtvrt na dvě. Nezdržovali jsme se a pokračovali rovnou dál. Davy příchozích podstatně zhoustly a vedro už bylo taky pořádné, takže bylo skutečně na místě vyrazit brzy ráno. To nás ted' ale nespasilo od náročného stoupaní, které se ve spojení s horkem a po absolvování čtyřmílového treku k vodopádu a zpět stalo malým peklem. I když se poslední míle svažovala, už jsme všichni tři šli jako roboti a dokonce jsme se rozdělili – každý podle svého tempa a možností. Zcela vyčerpaní jsme se sešli až zhruba ve tři hodiny u auta. V něm jsme naštěstí měli zásoby vody, ale kdyby ne, byli bychom nahraní. Tohle nemají Američané zrovna zmáknuté. Být to v Asii, bude dole několik stánků s vodou, ovocem a jídlem. Možná bychom v takovém případě nadávali, jak je to komerční, ale aspoň bychom měli možnost se občerstvit po náročném výkonu. Tak jsme s Janou aspoň vyrazili na pláž Kee, která se nám ted' z výšky jevila docela přitažlivá. Libor se rozhodl prospat se v autě a připojil se k nám až později. Ačkoli jsme byli hodně unavení, aspoň já jsem tohohle výletu rozhodně nelitoval, patřil k tomu nejzajímavějšímu, co jsme na Havaji prožili.

Do kempu přijíždíme před šestou a rovnou stavíme stan. Je nám v tu chvíli jedno, jestli přijede ranger, hlavně mít připraveno pohodlí. Zajíždíme do města na nákup (mimo jiné pořizujeme i lahev vína) a na večeri k Bubba Burgers. Jakmile dojdeme, začíná pršet – poprvé ještě za světla. Utíkáme do auta a velebíme se, že jsme stan postavili před odjezdem. Tentokrát i dál od pláže, aby se nám líp spalo, i když po takové fyzické námaze by to mělo jít samo.

Den 7 | pátek 23. září

Haena/Tunnels Beach, návrat do Lihue, přelet do Honolulu

Vstáváme nejpozději za naši kempovou éru, až někdy kolem sedmé. Jen co sbalíme stan a spacáky, začne pršet a zanedlouho dorazí i ranger. Zdá se, že v tomhle ohledu máme opravdu štěstí. Tenhle totiž vypadá docela důležitě

a neoblomně. Nese si černé desky, kontroluje všechny stany, zda mají zvenku vyvěšené povolení, asi by s ním nebyla lehká řeč. Ubytování na Kauai nás tedy nestálo ani cent. Déšť stihne vykouzlit duhu a pak ustává. Začíná další slunečný den.

Jeho první část hodláme strávit na místní pláži. Zjistíme, že je vlastně velmi hezká a byl by hřích ji nevyužít. Jana ulehá hned u kempu, my se jdeme s Liborem projít. Po nějaké době mi některá místa začínají připadat povědomá – tenhle dům jsem už přece fotil, tenhle strom s košatými kořeny taky... a zase je tu ohrádka pro tuleně... Tady už jsme museli být! No jasně, vždyť tohle je Tunnels Beach. Jen v ranním světle vypadá jinak, než jak jsme ji zažili především pozdě odpoledne. Věděl jsem, že pláže Tunnels a Haena jsou propojeny, ale nenapadlo mě, že až takhle. A máme štěstí na další svatbu.

Kemp opouštíme kolem jedenácté, přesně ve dvanáct dorážíme do Kapy, kde tentokrát dostává pro účel oběda přednost Taco Bell. Máme dost času a už nás nečeká dlouhá cesta, takže ještě jednou stavíme na té krásné pláži kousek za městem (Wailua Beach). Tentokrát je tu i několik rybářů a jeden surfař. Trávíme tu víc než hodinu, především natáčením vánočního klipu. Pak už se radši přesouváme do Lihue. U benzínky chceme dát aspoň trochu do pucu auto a taky sbalit bágly, než zajedeme do půjčovny. Máme benzín asi na 15-20 mil, v rámci balíčku máme možnost vrátit auto s prázdnou nádrží, takže by nám to mělo vyjít akorát. Jenže najednou nemůžeme najít žádnou čerpačku, takže míle ubývají. Nakonec se musíme zeptat nějakých asijských usedlíků, kteří vypadají, jak kdyby nakládali nějaké pašované zboží. Paní nám s roztomilým přízvukem a pololámanou angličtinou vysvětluje cestu. A dokonce správně, takže u Shellu čistíme auto a balíme a naproti u Chevronu pak ještě kupujeme kafe a nanuka značky Häagen-Dazs a svačíme. Potom už je čas vrátit auto. Vše probíhá rychle a bez komplikací. Shuttle busem se dostáváme na letiště, kde nás tentokrát odbavují u přepážky. Máme s sebou ještě docela dost vody, takže se jí snažíme co nejvíce vypít, ale část končí v koši. Tam bohužel po bezpečnostní kontrole končí i becherovka, kterou jsme měli jako dárek pro dalšího couchsurfera, protože jsme ji zapoměli přendat z příručního zavazadla do odbaveného. Nepomohl ani Janin návrh, že bychom z lahve upili, aby bylo jasné, že to není žádná chemikálie. V 19:55 opouštíme Kauai a o půl hodiny později znovu přistáváme na ostrově Oahu, konkrétně v Honolulu.

Při čekání na zavazadla se k Janě nakloní nedaleko postávající muž, ze kterého se vyklube Steve, náš hostitel! Hurá, aspoň na někoho je spoleh. Trochu nás zarazí, že má s sebou i nějakou slečnu nebo paní. Vzápětí se dozvídáme, že je to Céline z Francie, která je tu také na dovolené, dostala se do svízelné situace, a tak ji Steve nabídl útočiště. Všichni společně pak odjíždíme obrovským autem. Steve nabízí možnost večeře. Trochu se děsíme, aby nás nezavezl do nějakého nóbl podniků, ve kterém bychom utratili majlant. Podnik se jmenuje Zippy's a první pohled do jídelního lísku nás uklidnil. Jídla od pěti dolarů, jako například výtečná portugalská polívka, kterou jsem si objednal já. Trochu mě překvapilo, že se k ní jako příloha podává rýže a těstovinový salát, ale pochutnal jsem si. Za samozřejmost se tu považuje podání kohoutkové vody zdarma. Steve nám vysvětluje, že je to tradice, kterou už teď nemá nikdo odvahu změnit. Bohužel se od něj dozvídáme také to, že v pondělí očekává příjezd rodiny, takže u něj můžeme strávit jen tři noci. Ale i to je pochopitelně skvělé.

Stevův byt se nachází v 16. patře věžáku, ze kterého je to coby kamenem dohodil na hlavní obchodní tepnu Waikiki a také na slavnou Waikiki Beach. Výhled z okna obývacího pokoje, kde budeme spát my tři, je sice na druhou stranu, ale úchvatný je i za tmy, takže se těšíme, co nás čeká za bílého dne. Předáváme dárky, které jsme hostiteli přivezli. Steve se o nás na rozdíl od Richieho hodně zajímá, přidává se i Céline, takže povídáním o všem možném se skoro přehoupneme přes půlnoc. Jestli chceme, můžeme se zítra připojit k výletu na severní pobřeží. To samozřejmě chceme.

Den 8 | sobota 24. září

Severní pobřeží Oahu

Sice nemusíme balit stan, ale i tak je záhodno vstát brzy, abychom si stihli den pořádně užít. Po sedmé hodině si tedy vychutnáváme krásný pohled z okna naší dočasné ložnice. Takový byteček by vážně nebyl k zahození. Snídani neřešíme, protože nás chce Steve zavést do jedné vyhlášené restaurace. Snídani tu prý lidé často berou jako vhodnou příležitost k setkání s přáteli nebo rodinou. Café Kaila se kupodivu nenachází nikde v rušené turistické čtvrti, ale úplně stranou, u jedné sjezdu z dálnice, vedle vietnamské jídelny. Prý je tu rvačka o místa. Přijíždíme kolem

osmé a ještě na nás vyšel poslední volný stůl. O něco později už jsme užasle zírali na frontu, která se tvořila před podnikem. A při našem odchodu už tu stály doslova davy. Pravdou je, že jídlo bylo výborné, porce obrovské, ceny ve srovnání například s fastfoodovými řetězci a jídlem, které nabízejí, velmi dobré (kolem deseti dolarů). Vajíčka, omelety, palačinky, francouzské tousty, ovocné saláty, brambory, maso – výběr tak veliký, že jsme se lístkem probírali dost dlouho. A pořádně jsme se nadláblí.

Po vydatné snídani už míříme na sever. Projíždíme kolem ananasových plantáží společnosti Dole, která je u nás známá spíše díky banánům. Od Stevea se dozvídáme, že se tu daří spoustě druhů ovoce, ovšem s výjimkou jádrovitých plodů jako jablka nebo meruňky, protože ty potřebují i skutečnou zimu, která tady nikdy nenastává.

První zastávkou je Laniakea Beach, která je také známá jako Turtle Beach, tedy Želví pláž. Je totiž známá tím, že na ni často odpočívají mořské želvy. My jsme na ně přijeli asi moc brzy, prý by se měly objevit někdy odpoledne, takže Steve slibuje, že se sem ještě vrátíme. I bez želv je tahle malá plážička nádherná, určitě jedna z vůbec nejhezčích, jaké jsem viděl nejen na Havaji. Ani se mi odtud moc nechce. Ale Steve už nás svolává zpátky, pokračujeme přes pěkný záliv Waimea do sousední korálové zátoky Shark's Cove (tedy Žraločí zátoka, oficiálně Pupukea Beach Park). Ta je prý velmi vhodná pro začátečníky ve šnorchlování, jenomže do toho se ani jeden z nás nehrne, takže se trochu bojím, že se tady budeme nudit. Já hlídám věci a všichni ostatní berou šnorchlovací vybavení a vyrážejí do vody. To jsem tedy zvědav, jestli se tentokrát Liborovi a Janě podaří vydržet pod vodou déle než tři sekundy jako v Indonésii. Po chvíli se zdá, že je to docela zaujalo. Když se Steve vrací z vody, ponouká mě, ať se přidám ke zbytku a také to zkusím, že oba mí společníci už to zvládají. Sice se přesouvám k vodě, ale nevěřím tomu, že bych strčil hlavu pod vodu, pro tohle jsem se bohužel nenarodil. Když vidím Liborovo nadšení, trochu mě to nahlodá a zkusím to taky. A neuvěřitelné se stává skutekem! Netrvá dlouho a sleduju rybky, které se kolem nás motají. Objevil jsem nový svět, a to prý tohle ještě nic není, Hanauma Bay, kam se taky chystáme, je prý podstatně lepší. Nakonec mě to chytne tak, že se mi ani nechce z vody. Nevýhodou jsou tu jen ostré kameny a koráli, proti kterým nám Steve doporučil speciální obuv. Každopádně jsme všichni tři nadšení z toho, že jsme překonali sami sebe a rozšířili si obzory.

Po poledni se přesouváme na Ehukai Beach, která je hlavně surfařům známá také jako Banzai Pipeline. Sem jsme rozhodně nepřijeli kvůli plavání nebo šnorchlování, ale právě kvůli sledování surfařů. V zimě tu jsou prý monstrózní vlny, ale i teď je na co se dívat. Spoušť fot'áku cvaká jako o život. Když se dostatečně vynadíváme, přemístíme se o další kousek dál, k Sunset Beach Parku. Před vstupem na pláž si ale ještě projdeme minitržiště u parkoviště. Naše farmářské trhy se opravdu nemají za co stydět. Steve tu nakupuje docela dost surovin, my se spokojíme s pár banány. A pak už hurá na poslední dnešní pláž. Viděli jsme ji na fotkách s palmou v horizontální poloze. A přesně podlé téhle palmy poznáváme, že jsme skutečně na místě. Bohužel se v její blízkosti povaluje několik lidí, takže z hlediska focení to má do ideálu dost daleko, ale jinak je tu celkem příjemně. Pláž je rozlehlá, moře sice trochu divoké, ale ke skotačení ve vlnách vyhovující. Když se jdeme s Liborem projít na její východní konec, vlny rozlévající se po písku nám omývají nohy ze všech směrů a na krátký okamžik vytvářejí krásné obrazy – tedy nikoli z našich nohou, ale na pláži.

Kolem třetí hodiny se balíme a Steve nás po dotazu, zda máme rádi krevety, zaváží na oběd. Já sice krevety nejím, ale doufám, že budou mít aspoň nějaký zeleninový salát nebo něco podobného. Zastavujeme přímo u silnice, u boudy s označením Fumi's Shrimp Farm, za níž se rozléhají dvě vodní nádrže, které nám Steve identifikuje jako krevetí líhně. Libor s Janou si objednávají krevety na česneku a másle s rýží a salátem (12 USD), já si k rýži dávám vepřové kousky (9 USD). Na uspokojení sladkých chutí si Libor dopřává ještě půlku malé papáji. Jana posléze své jídlo označuje za to nejlepší, jaké kdy jedla. Sami od sebe bychom tu asi nikdy nezastavili, doporučení domorodců jsou skutečně neocenitelná.

Steve nás staví před nelehkou volbu. Bud' se vrátíme na Želví pláž, budeme doufat, že tentokrát tam mořské želvy budou, a do Waikiki pojedeme stejnou cestou jako sem, nebo budeme pokračovat dál po východním pobřeží. Pro mě to není jednoduché rozhodování, protože želvy jsem chtěl moc vidět a na Želví pláži je jejich výskyt nejpravděpodobnější. Na druhou stranu se otevírá možnost vidět další část ostrova a můžeme zároveň zjistit, kam má smysl se vracet. Nakonec vyhraje rozum a volíme poznání nového, tedy východní pobřeží. Steve ochotně popisuje, co kde je, na žádost i sám od sebe tu a tam zastaví na focení. Nejdlejší zastávkou je Kualoa Regional Park, kam jsme stejně měli jednoho dne zajet. Je to rozlehlý park, v němž relaxuje spousta lidí, dokonce se tu chystá i nějaká svatba. Na dohled odsud ční z moře známý útvar, kterému se říká Chinaman's Hat. Prostředí na

vnitrozemské straně připomíná Jurský park. Podvečerní světlo všemu dodává příjemný nádech. Nechceme se tu ale zdržovat příliš dlouho, protože bychom ještě rádi stihli večerní představení hula tanců ve Waikiki.

Stíháme to jen tak tak. „Domů“ přijíždíme v šest hodin, ani se nespřchujeme, jen se trochu osvěžíme a vyrážíme. Steve má rande, takže nás na místo vede Céline, která už to tu dobře zná. Představení se odehrává na Waikiki Beach u sochy otce surfařů a několikanásobného olympijského medailisty, Dukea Kahanamokua, začíná po západu slunce. Když jsme na místě, už je tu docela narváno, ale podaří se nám ještě ukořistit čtyři místa v předních řadách na trávníku před pódiem. Slunce už se přibližuje k hladině, takže načasování jsme nakonec zvládli skvěle. V půl sedmé je show zahájena troubením na velkou mušli, pak už následuje několik ukázek tanců s živou hudbou, kterou obstarává poměrně zábavný moderátor, o jehož pohlaví jsme měli jisté pochybnosti, ale nejspíš to byla žena. Představení bych neoznačil za vrcholný umělecký zážitek, ale je zdarma a v příjemném letním prostředí, takže to byla fajn hodinka.

Když jsme předchozí večer přijížděli, nešlo si nevšimnout toho, že na každých pár metrech narazíte na obchod ABC. A některé z nich jsme po tanečním dýchánku prozkoumali. Libora s Janou nejvíce oslovila čepovaná káva za dolar, bez které se pak neobešli jeden jediný den. Zároveň jsme si ověřili, že se skutečně dají pořídit čtyřdenní lístky na autobus za 25 dolarů. Původně jsme sice měli zarezervované auto i na Oahu, ale vzhledem k husté síti linek společnosti TheBus, která pokrývá všechny důležité části ostrova, a s přihlédnutím k cíli stáhnout rozpočet cesty na minimum jsme se nakonec rozhodli nechat rezervaci propadnout a cestovat po ostrově společně s domorodci. Navíc je ve Waikiki docela problém s parkováním a pronájem auta na kratší období se moc nevyplatí.

Po návratu je potřeba vyřešit i další věc – ubytování od pondělí. Céline se prý uchýlí do hostelu, k téhle variantě se přikláníme i my. Na internetu tedy hledáme možnosti a ceny. Dostáváme se na cca 100 dolarů + daň za noc pro tři. Mám pocit, že za takovou cenu bychom mohli sehnat i něco lepšího, takže zkusíme hledat i hotely v okolí. Jako nejlevnější nám na www.booking.com vyjíždí Aqua Waikiki Wave – kompletně vybavený hotelový pokoj se dvěma velkými postelemi, TV, mikrovlnkou, lednicí, kávovarem a wi-fi připojením za 301 dolarů (+daň) pro všechny tři za tři noci, přičemž původní cena pokoje byla někde kolem 650 USD. To zní hodně dobře! Ovšem nejvíc nás dostane, když si necháme hotel zobrazit na mapě. Nachází se jen dva bloky od našeho současného útočiště, pěšky tam musíme být do pěti minut. Tak to není co řešit, okamžitě pokoj rezervujeme. Aspoň můžeme klidněji spát.

Den 9 | neděle 25. září

Diamond Head Crater, Hanauma Bay

Steve dnes celý den pracuje, takže se o program musíme postarat sami. Po poměrně aktivním poznávání ostrova Kauai jsme se usnesli na tom, že Oahu bude hlavně o plážích a odpočinku. Nicméně dvě věci na Oahu prostě udělat musíte – navštívit památník Pearl Harbor a vyšplhat se na vyhlídku z kráteru Diamond Head, který je dominantou Honolulu. A to druhé jsme si naplánovali na nedělní dopoledne.

Byt opouštíme ve čtvrt na osm poté, co jsme posnídali Stevem vlastnoručně upečený chleba, a v obchodě ABC následně kupujeme čtyřdenní průkazky na autobus. Vypadaly trochu jinak, než jsme si je představovali – papírová karta formátu DL, na jejímž rubu je potřeba seškrábat čtyři po sobě následující dny, během nichž chcete „pass“ uplatnit. Prodavačka nám k tomu přidává kartičku informující o tom, že když v síti ABC utratíme sto dolarů, budeme mít nárok na dárek. Vzhledem k tomu, že jsme tu právě nechali dolarů pětasedmdesát, by to neměl být problém.

Tím se ale ukazuje být frekvence, s jakou jezdí autobusy, které zrovna potřebujeme. Z naší zastávky odjíždí řada čísel, my z toho potřebujeme aspoň jedno ze tří, ale žádné z nich se neobjevuje ani po pěti minutách, ani po deseti, dvaceti... Začínáme mít pochybnosti, zda dnes vůbec něco směřem na Diamond Head pojedeme. Nervozitu zvyšují taxikáři, kteří u nás zastavují a snaží se nás nalákat na hlášky o tom, že se dnes ke kráteru ani do Hanauma Bay autobusem nedostaneme. My ale vydržíme a nakonec se čtyřadvacítka přece jen přikodrcá. V podstatě všechny zastávky jsou tu na znamení, je potřeba zatáhnout za kablík, který je vyvedený po celém obvodu autobusu. Bez znalosti trasy je tedy někdy docela obtížné vystihnout ten správný okamžik, kdy vydat řidiči pokyn k zastavení. Když se o to pokusíme před zastávkou, která vypadá, že by měla být tou pravou, řidič i někteří spolucestující nás upozorňují, že máme vystoupit až na té další.

Kvůli vedru a davům se doporučuje absolvovat výstup na Diamond Head Crater co nejdříve ráno, nám se kvůli čekání na autobus podařilo učinit první kroky směrem k jeho vrcholu až po půl deváté. Zpočátku se stoupá po asfaltce, po průchodu tunelem už je na dohled návštěvnické centrum. Za auto se platí pět dolarů, za pěšího dolar. Na začátku stezky se z tabulí dozvíte, že se jedná o náročný výšlap, který není vhodný pro lidi trpící srdečními a dýchacími potížemi. Lepší motivaci si kardiak (Libor) a astmatik (já) nemůžeme přát. Cesta začíná poměrně pohodově, sice do kopce, ale není to nic extra náročného, i když už se začíná projevovat horko. Nejnáročnější fáze na nás ale čeká až na konci. Po první várce schodů následuje dost klaustrofobický tunel. S Janou jsme se posléze shodli, že jsme v něm oba měli stísněné pocity. Já už málem vytahoval dýchátko. Ale teprve za tunelem šlo do tuhého – velmi prudké a nepříjemné schody. Situace je o to horší, že si nemůžete pořádně odpočinout, protože máte neustále někoho v zádech a není kam uhnout. Těsně před cílem je ještě potřeba prolézt dost nízko položeným otvorem, který zaručeně poznamená batoh na zádech. Na samotném vrcholu se zadýchání ocitáme ve čtvrt na deset. Naštěstí se námaha vyplatila, naskýtají se nám skutečně impozantní výhledy – především na Waikiki, ale také na tyrkysově modré moře a maják Diamond Head. Bohužel není na vyhlídce moc místa, za to lidí je tu ažaž. V rukou jedné zřejmě japonské slečny zahlédnu vytištěný jízdní řád autobusu číslo 22, kterým máme pokračovat dál. S jejím dovolením se tedy snažím zapamatovat nejbližší odjezdy. Krátce po desáté, pak po půl jedenácté, po jedenácté... Kdybychom do toho šlápli, mohli bychom ještě stihnout ten první.

Copak o to, my do toho klidně šlápneme, ale bohužel není stezka natolik široká, aby při obousměrném provozu umožnila pohodlné předbíhání pomalejších lidí před vámi. Tím spíš, když nejspíš dorazilo několik autobusů s Japonci, kteří si trochu přispali. Mimochodem Japonci... Šokovalo nás nejen to, kolik jich tu je, ale hlavně jak jim Američané lezou až víte kam. Na letišti nápisy v angličtině a japonštině. V letadle časopis komplet v japonštině. Stojany s volně dostupnými brožurami z větší části zásobené tiskovinami v japonštině. Chápeme, že jde o peníze, ale především vzhledem k nedalekému Pearl Harboru nám to přijde až nechutné.

Nicméně se vraťme k naší snaze stihnout nejbližší odjezd autobusu. U parkoviště jsme nabyli dojmu, že to nezvládneme, takže jsme trochu zvolnili. A zřejmě nám ujel jen o fous. Na další jsme čekali víc než půl hodiny, z čehož jsme nabyli dojmu, že na jízdní řády se tu moc spoléhat nedá. Do areálu zálivu Hanauma Bay se tak dostáváme až po jedenácté hodině. A hned první pohled shůry nám vyrazí dech. Písečná pláž ve tvaru měsíce roubená palmami, hlavně ale neuvěřitelně tyrkysovou vodou a korálovými útesy, mezi nimiž se proplétají šnorchlisté. Ráj na zemi i přesto, že ho momentálně okupuje docela dost lidí. Ale díky rozlehlosti zálivu tu nemáte pocit přelidněnosti.

Zřejmě kvůli ochraně tohoto přírodního pokladu se platí vstupné ve výši 7,50 dolaru. Pak nastává povinné zhlédnutí informativního filmu, ve kterém vám polopatisticky vysvětlí, že nemáte šlapat po korálech a krmit ryby. Pokud chcete film při případné další návštěvě vynechat, musíte se po jeho skončení zapsat do připravených formulářů a příště své jméno nahlásit na pokladně. Zároveň se dozvíme, že jediná možnost zakoupení občerstvení se nachází před vstupem do areálu. Po vypuštění z kina tedy dostáváme na ruku razítka ve tvaru pantoflí a jdeme doplnit energetické zásoby. Jana volí burger s hranolkami, my s Liborem zkoušíme místní specialitu – kuře teriyaki s rýží, salátem a plátkem ananasu. Pak už sestupujeme prudkou silnicí k pláži (pro lenochy je připraven oprýskaný shuttle za 0,75 dolaru dolů a za celý dolar nahoru).

Po zážitku ve Žraločí zátoce Libor přemýšlel o zakoupení šnorchlovací výbavy, která v ABC přišla na nějakých dvanáct dolarů. A teď hodně zalitoval, že to nakonec neudělal. Půjčení masky a šnorchlu tu totiž přijde na deset dolarů, s ploutvemi na patnáct. To se nedá nic dělat, půjčit si soupravu musíme, přece v takovém ráji nebude jen tak zbůhdarma ležet. Půjčujeme tedy jeden set, o který se budeme společně dělit. Jsme domluveni se Céline, že za námi dorazí, a ta určitě přinese další vybavení, takže by to nakonec nemělo být tak zlé. Vedro už je na padnutí, Libor se raději skládá do stínu, my s Janou se vystavujeme ostrým paprskům. Jen co se namažeme opalovacími krémy, objeví se Céline. Jako první věc nám oznámí, že doma zapoměla šnorchlovací soupravu. Musí si ji tedy taky půjčit.

Postupně se vydáváme prozkoumat zdejší podmořský svět. Je tu rozhodně víc druhů ryb než ve Žraločí zátoce, a to se pohybujeme jen na mělčině. Libor s Janou se pak odhodlávají vyrazit dál od břehu, motivováni především záběry, které jim ukazuje Céline. Já bohužel strach z hloubky překonat nedokážu. Oba se vracejí nadšeni, s očima navrch hlavy, prý objevili mořský Jurský park a úplně novou dimenzi, která jim zcela nepochopitelně byla až doposud ukryta. Já jim to samozřejmě závidím, ale i to, kam jsem se v tomhle směru za poslední dva dny posunul, považuji

za překonání sebe sama. A ryb jsem tu viděl docela dost. Když se už poněkolkáté vydávám na jejich vizuální lov, nějak špatně si nasadím masku a roztrhne se její řemínek. Vzhledem k záloze ve výši třiceti dolarů z toho nejsem moc nadšený. Libor se snaží poškození co nejšikovněji zamaskovat, což se mu nakonec podaří. Vrácení proběhne bez komplikací. Kolem páté nám Céline oznamuje, že tu prý někdo zahlédl žraloka. Ve čtvrt na šest balíme a odcházíme. Na autobus tentokrát nečekáme až tak dlouho.

Steve je stále v práci, Céline má domluvené rande, takže my se po osprchování a převlečení vydáváme na procházku po Waikiki. Nejdřív jdeme najít hotel, do kterého se budeme následujícího rána stěhovat – ať tu zbytečně nebloudíme. Zároveň se chceme zeptat, jestli si u nich můžeme uložit zavazadla, než nás budou schopni ubytovat. S bagáží nebude problém, ale oni naši rezervaci v systému vůbec nemají. Po chvíli pátrání napadne recepčního jít zkontrolovat fax. Mezi haldou papírů se skutečně válí i naše rezervace, kterou prý ještě nikdo nezadal do systému, protože je víkend, ale zítra ráno už tam určitě bude. Nezbyvá než tomu věřit. Nevěříme však svým očím, když na recepci narazíme na skupinku Čechů, z nichž jeden si to promenuje s igelitkou Billa. Večeříme v čínském bistru (všichni si dáváme výběr ze dvou různých jídel), pak procházíme stánky a krámky a porozhlížíme se, co bychom si tak mohli pořídit. Krátce po desáté se vracíme do stále prázdného bytu a nedlouho poté uléháme.

Den 10 | pondělí 26. září

Pearl Harbor, Ala Moana, Waikiki Beach

Po snídani v podobě další ukázky Steveova pekařského umění, tentokrát v podobě skořicových šneků, je čas rozloučit se se skvělým hostitelem a přesunout se do nedalekého hotelu. Tam zatím jen necháváme uložit zavazadla a kráčíme na zastávku, ze které by nás měl autobus číslo 20 nebo 42 zavézt přímo k válečnému památníku v oblasti Pearl Harbor. I tentokrát ale musíme poměrně dlouho čekat. A navíc trvá cesta celkem dlouho. Aspoň že projíždíme přes „Downtown“ Honolulu a kolem čínské čtvrti, které tak poznáváme aspoň z autobusu. Původně jsme měli některá místa v Honolulu na seznamu aktivit, ale vzhledem k nečekané rozlehlosti města, vzdálenosti jednotlivých záchytných bodů a frekvenci autobusové dopravy jsme se rozhodli nelítat z jednoho konce města na druhý a radši si v klidu užít to nejlepší. O čínské čtvrti ale přesto uvažujeme jako o zastávce na cestě zpátky.

Do památníku v Pearl Harboru se doporučuje dorazit co nejdřív a my brzy pochopíme proč. Ačkoli jsme na místě zhruba v půl jedenácté, po odložení batohů v úschovně (3 USD za kus, přičemž do areálu nesmíte s žádnou taškou ani batohem, ani například s fotobrašnou) se u informačního pultu dozvídáme, že další prohlídka začíná až ve 12:15. Na tento čas také zdarma obdržíme vstupenky. Naštěstí je areál poměrně rozlehlý a nabízí řadu zajímavých míst – ponorku (prohlídka za deset dolarů), ukázky raket, muzeum, minikino, řadu památníků atd., takže se dá čas zbývající do odjezdu lodíky na ostrov docela příjemně strávit. A okořenit si ho například hot dogem za tři dolary, který si můžete ochutit dle libosti – cibule, okurky, zelí, kečup, hořčice, sýrová omáčka. Dobrota.

Ve čtvrt na jednu jsme vpuštěni do kinosálu, kde nám promítnou film o tom, jak to tehdy onoho osudného prosincového rána v roce 1941 probíhalo. Myslím, že je dobře, že je dokument součástí prohlídky, bez něj by člověk asi nedokázal úplně pochopit a docenit místo, na které se posléze dostane. Lodí se celá skupina přepraví na památník Arizona Memorial – moderní bílou stavbu, která je položena na zbytcích americké válečné lodi Arizona, v jejíž útrobach je dodnes uvězněno a pohřbeno 1 177 obětí japonského útoku. Když nad vrakem lodi stojíte, nemůžete se zbavit hodně zvláštního pocitu. Zájemci můžou navštívit i zrekonstruovanou loď Missouri (20 USD) nebo Pacifické námořní muzeum, ale my se spokojili s tím, co bylo nabízeno zdarma. A před odchodem jsme si ještě užili focení na mapě Pacifiku, kterou je polepena zem ve vstupním prostoru areálu.

Ačkoli jsme se chtěli cestou zpět do města zastavit v čínské čtvrti, Janě se nakonec moc nechtělo a raději by navštívila Ala Moana Shopping Center – největší nákupní centrum pod otevřeným nebem na světě. Bohužel jsem tuhle katastrofu nedokázal odvrátit včas. Návštěvu Foodlandu ještě zvládám – zaujala nás tady nejen obrovská nabídka dobře vypadajících potravin, polotovarů i připravených jídel, ale také jednoduchá možnost, jak získat dost výraznou slevu. Stačí při placení uvést telefonní číslo (v podstatě jakékoli desetimístné, nikdo to nekontroluje) a je to. Hned při prvním nákupu jsme takhle ušetřili asi 30%. Jenomže pak se Jana pouští do brouzdání po obchodech, které je nad mé psychické síly. Připadá mi jako obrovský hřích trávit jeden z mála dní, které máme na Oahu k dispozici, běháním po obchodech. Večer bych to pochopil, ale za bílého dne mě to fakt mrzí. Když tráví Jana

v obchodě Old Navy víc než půl hodiny, moje nervy to nevydrží a vybuchnou, čímž způsobí po zbytek odpoledne a část večera nepříjemnou dusnou atmosféru. Moje nervy ale pracují dál. Rád bych dorazil na Waikiki Beach aspoň hodinu před západem slunce, abychom si mohli pláž v klidu projít, nafotit a natočit. Jenomže autobus, na který čekáme, se stal obětí dopravní zácpy a doráží se značným zpožděním. Navíc se ještě musíme ubytovat v hotelu.

V systému už nás naštěstí mají a přidělují nám pokoj v devátém patře s úžasným výhledem z balkónu. Nalevo vidíme nejznámější hotel na Waikiki Beach, růžový Royal Hawaiian, a za ním sytě modré moře. Napravo několik věžáků s kopci v pozadí, přičemž v jednom z těch domů jsme ještě dnes ráno bydleli.

Na pláž se dostáváme až v půl šesté, takže světlo vydrží zhruba tři čtvrtě hodiny. Nic moc, ale aspoň něco. Slunce začne zapadat ve chvíli, kdy jsme někde v polovině pláže. Naštěstí je po ruce molo, ze kterého je krásný výhled na surfaře, kteří čekají na vlny na pozadí červeno-zlaté oblohy. Když do těchto kulís vjíždí ještě plachetnice a velká výletní loď, je zaděláno na pořádně kýčovitě fotky. Setmění nastává rychle a s ním se dostavuje i hlad. Já mám chuť na nějakou prasárnu, třeba od Burger Kinga. Mám pocit, že v jednom z nákupních center jsem zahlédl logo tohohle řetězce, takže k němu směřujeme své kroky. Log je tam několik, Burger King mezi nimi není, ale naopak se můžeme těšit třeba na Taco Bell. To ale ve food courtu nikde nevidíme. Nakonec tedy Jana volí čínu a my s Liborem zkoušíme velmi přitažlivě vypadající nabídku řetězce Gryll. O patro nad námi se odehrává nějaká show. Docela mě mrzí, že tu veselou záležitost nevidíme, ale moderátor oznamuje, že další kolo začíná za dvacet minut. To už sedíme v publiku a necháváme se zdarma bavit tanečními čísly. Prostředí není k tomuhle účelu zrovna ideální (především velká obrazovka s reklamami umístěná za zády muzikantů), ale jako zpestření večera to není špatné.

Den 11 | úterý 27. září

Waimanalo Bay, Lanikai Beach

A teď už nás čekají jenom pláže. Máme jich v merku několik, já jako první vybírám jednu méně provařenou, o které se v průvodcích zase až tak nepíše, ale její fotky se mi zdály hodně zajímavé – Waimanalo Bay/Beach. Díky wi-fi na pokoji ještě zkoumám, jestli je lepší Waimanalo Bay nebo Waimanalo Beach Park, nakonec se přikláním k první variantě. Internet využívám i k nalezení jízdních řádů potřebných autobusů. Jenomže se ukazuje, že podle nich tu stejně asi nikdo nejedí, nebo jim špatně rozumíme. Každopádně zase asi dvacet minut čekáme, než tříadvacítká dorazí. Těsně před zastávkou u Sea Life Parku, kde musíme přestoupit na číslo 57, projíždíme kolem Makapu'u Beach, která vypadá velmi dobře – ani ne tak na plavání, jako spíš čistě vizuálně. Dokonce je nad ní vytvořená speciální vyhlídka, na které už parkuje několik aut i autobusů. Ten náš tu ale nestaví – škoda.

Na konečné tříadvacítky vystupujeme a čekáme na sedmapadesátku. A hle, ta se najednou vyklube z autobusu, kterým jsme přijeli – řidič jen změní označení na elektronickém panelu. Pro jistotu se jdu zeptat, jestli náhodou nejede tím směrem, který potřebujeme. Jede, takže rychle nasedáme a prakticky okamžitě vyjíždíme – tak to bylo o fous...

Podle rad na internetu je nejlepší vystoupit někde u McDonald's. Ještě to konzultuji s řidičem, který přitaká, že tam zastaví. A skutečně poté, co se prokličkujeme městečkem (nebo spíš vesnicí?) Waimanalo, vasedáme u „mekáče“. Libor má od rána jisté tlaky v žaludku, takže urychleně využívá služeb tohoto řetězce, nikoli však gastronomických. Ještě pro zajímavost navštívíme přilehlý konzum. A nestačíme se divit. Kdyby se nám někdo snažil namluvit, že jsme v Indii, Kambodži nebo podobné zemi, klidně mu uvěříme. Připadáme si jak v béčkovém hororovém filmu a čekáme, kdy se objeví nějaká příšera. Tak tady si určitě nic kupovat nebudeme, ani konzervu. Naštěstí si nás nikdo nevšímá.

Po tomhle kulturním zážitku už kráčíme cestou vedoucí za McDonald's směrem k pláži. Procházíme brankou a po pár dalších metrech se před námi otevírá pohled na obrovskou krásnou pláž. Je dlouhá, široká a nikoli bystrozraká, ale prakticky liduprázdná. Voda je průzračně čistá, nebe modré, na dohled malé skalní ostrůvky – co víc si přát? Snad už jen malý přístřešek, který v případě potřeby poskytne jednak dostatek stínu a jednak přírodní věšáky na batohy a sedátka. A přesně takový máme přímo před očima. Mně se nechce nijak moc slunit ani koupat, takže se ani nemažu opalovacími krémy. Jana s Liborem se po chvíli vrhají skotačit do vln. Nakonec se nechám přemluvit a přidávám se k nim. A je to vážně paráda. Písek na dně je krásně měkký a udusaný, svažování postupné, voda

celkem teplá, vlny zábavné. Jen je potřeba dávat pozor na malé modré medúzy, které se tu údajně dost často objevují. I tato krásná pláž je zřejmě oblíbená u novomanželů, opět můžeme pozorovat, jak se tu jeden pár ve svatebním nechává fotit.

V plánu máme ale ještě jednu nebo dvě pláže kousek dál na sever. Po jedné hodině se tedy pakujeme a posilňujeme u McDonald's. Právě když z něj odcházíme, ze zastávky vzdálené jen pár metrů právě odjíždí autobus, kterým se k plážím máme dostat. Vybíháme a gesty prosíme řidiče, aby nám ještě zastavil (místa na to má dost), ten ale bohužel naše prosby nevyslyší a drandí si to dál. Vzhledem k frekvenci autobusů to není dobré. Na zastávce potkáváme domorodkyni, která tvrdí, že by další měl jet v půl třetí. Ale jeden tady nikdy neví, radši počkáme tady. Horko je na padnutí, Libor se z něj málem fyzicky i psychicky hroutí a odchází si sednout na terasu přilehlé restaurace. Jana dává ultimátum – buď přijede do tří čtvrtě na tři, nebo odchází zpět na pláž. No a já stále stojím na zastávce a vyhlížím cokoli většího než auto. A tahle aktivita se mi bohužel moc nevyplatila. Vzhledem k tomu, že jsem se předtím nenamazal, to odnesla má lýtka, která do večera dostala křiklavě rudý odstín.

Nicméně ve tři čtvrtě na tři konečně zahlédneme v dálce sedmapadesátku, která nás odváží do městečka Kailua. U něj se nacházejí dvě pláže, které údajně patří k těm nejhezčím nejen na Oahu, ale v rámci celého souostroví. Bohužel je k nim ale od zastávky ještě kus cesty. Je po třetí hodině a kolem čtvrté obvykle končí na plážích východního pobřeží ideální čas pro slunění a focení, protože v tu dobu se slunce dostane do zákrytu pohoří Koolau. Snažím se tedy přidat do kroku, ale Libor s Janou můj elán nesdílejí, po nějaké době už je za sebou ani nevidím. První po cestě je Kailua Beach. Vypadá sice celkem dobře, ale mým cílem je sousední Lanikai Beach, která byla dokonce vyhlášena jako jedna z nejhezčích na světě. Je potřeba ale ještě vyšlapat do kopečka a pak najít uličku mezi vilami, kterou se dá dostat až přímo na pláž. Dvakrát se netrefím, až do třetice končí boční pěšina na jemném žlutém písku. První dojem je úžasný – zůstávám stát s vyvalenými očima. Těžko se to vysvětluje – není to ta na pohled nejkrásnější pláž, jakou bych kdy viděl, ale něco z ní vyzařuje. Jako kdybyste se ocitli v nějaké Neznámkově zemi nebo za zrcadlem. Pláž je krátká a poměrně úzká, oproti Waimanalo Bay vypadá jako embryo. Písek je světle žlutý a jeho konzistence připomíná hladkou mouku. Voda je průzračně čistá, od žlutavého nádechu přechází přes tyrkysovou až po tmavě modrou. Z ní vystupují dva malé ostrůvky Mokulua, které byly vidět už z předchozí pláže, ale odsud je na ně výhled podstatně hezčí. Lidí je tu mnohem víc, ale není se čemu divit. Procházím se až na druhý konec pláže, kde se na hladině zračí stíny palm. Nádhera. Rozhlížím se kolem, ale své dva souputníky nikde nevidím. Píšu tedy Liborovi, at' přijdou až sem, že to stojí za to. Než přijde odpověď, že Libor únavou usnul pod stromem u Kailua Beach, mám už rozloženou osušku a cachtám se v teplé vodě. Když nakonec Libor s Janou dorazí, slunce už ztrácí na intenzitě a pláž na působivost. Škoda že jsme se sem nedostali dřív.

Libor ještě natočí aspoň pár záběrů a pak už se přes stánek s pitím a znovu kolem Kailua Beach odebíráme na autobusovou zastávku. Tentokrát čekáme jen pár minut a necháváme se odvézt do nákupního centra Ala Moana, kde je mj. hlavní přestupní stanice autobusů. Projíždíme zajímavou krajinou, míjíme i vyhlídku Nuuanu Pali Lookout, kterou jsem měl na seznamu plánovaných aktivit, ale spokojíme se s pohledem z autobusu. Ačkoli chtěla Jana vzít původně obchod'ák útokem, nakonec byla ale silnější únava, a tak jen nakupujeme potraviny a víno na večer, sedáme na linku číslo osm a už za tmy se hroutíme na hotelovém pokoji.

Den 12 | středa 28. září

Makapu'u Beach, Waimanalo Bay

Původně jsme se chtěli podívat i na některou z pláží na západním pobřeží. I Céline tvrdila, že tam se jí líbilo nejvíc. Jenomže když jsme si uvědomili, že je to ještě 2-3x dál než na Pearl Harbor, kam jsme jeli přes hodinu, přišlo nám toho času stráveného na cestě škoda. Místo toho se tedy shodujeme na tom, že se vrátíme na některou z pláží z předchozího dne. Já bych se rád ještě jednou podíval na Lanikai, ale je pravda, že se k ní docela dlouho jde a to není zrovna nejpříjemnější. Volíme tedy oblast zálivu Waimanalo s tím, že tentokrát bychom mohli vyzkoušet jeho druhou část – Waimanalo Beach Park.

Po včerejší zkušenosti počítáme s odjezdem autobusu až ve tři čtvrtě na devět a neplete se. Když opět vystupujeme u Sea Life Parku, vydáváme se pěšky kousek zpět, abychom si aspoň nafotili a natočili Makapu'u Beach, která nás den předtím zaujala, a litovali jsme, že kolem ní jen projíždíme. Na koupání by to stejně nebylo.

Nad pláží je i maják, ke kterému vede stezka, ale to oželíme. Vracíme se na zastávku a po relativně krátkém čekání pokračujeme dál. Když se blížíme k místu, které pasuji na ideální k přístupu na Waimanalo Beach, ptám se ostatních, jestli tedy vystoupíme tady. Jana nám ale oznamuje, že chce vlastně přesně tam, kde jsme byli včera. Než se z toho stačím vzpamatovat, zastávkou projíždíme a autobus se stáčí od moře do městečka. Tak a co teď? Hlavou se mi stále honí dvě možnosti – buď co nejdřív vystoupit a vrátit se, nebo opravdu dojet až k McDonald's. Když se opět přibližujeme k moři, mám pocit, že odsud bychom se ještě na Waimanalo Beach mohli dostat. Ptám se tedy, jestli jde někdo se mnou. Když se nedočkám odpovědi, tahám za kablík a vyskakují z autobusu. Za mnou se vyřítí Libor, Jana jede dál. Je to nepříjemná situace, ale prostě jsem jednal impulsivně. Když se s Liborem dostaneme na pláž, zjistíme, že jsme vystoupili příliš pozdě – ocitli jsme se jen na druhém konci Waimanalo Bay, kde jsme byli včera. Co se dá dělat. Procházíme se po pláži až k naší základně u přístřešku, přičemž cestou objevuji v písku vyplavenou malou modrou medúzu. Jana už se sluní, já se tentokrát pro jistotu mažu, pro změnu Libor ne. Libor s Janou si jdou zaskotačit do vln. To si ale užívají jen do chvíle, než se Janě kolem pasu obmotá šlahoun žahavé medúzy. Na zádech se jí vypálily červené pruhy a skučí palčivou bolestí. Protože jsem před pár dny nahlas četl, že pokud nemáme po ruce vhodný přípravek, mělo by jako náhradní pomoc posloužit pomocení rány, dožaduje se Jana, abych tak učinil. Mně se ale zrovna vůbec nechce, takže ji odkazuji na hlídací budku plavčíka, který kolem mě zrovna před chvílí projel na čtyřkolce. Ten ji skutečně ošetří, prý má stříkací lahvičku s přípravkem zasunutou u pasu jako kovbojové pistoli. Asi po hodině bolest ustává.

Do vody už se nám tím pádem ale nikomu moc nechce, takže jen tak odpočíváme a také natáčíme další záběry do klipu. Tentokrát se na pláži odehrává jedno svatební focení a jeden celý, ale intimní obřad. Oddávajícím je chlapík připomínající herce Vladimíra Marka, oblečený ve stylu hare krišna. Dává se s námi do řeči, krátce s ním zalaškujeme a pak už sledujeme, jak si počíná. Troubí na obrovskou mušli a pak něco dlouze povídá, povídá a povídá... Obřad zaznamenává kameraman i fotografové. Do naší chýšky si bohužel přisedá muž, kterého odhadujeme na bezdomovce. Na ty jsem na internetu v souvislosti s touto oblastí četl několik upozornění, člověk si má dávat velký pozor na své věci. Takže si raději sedám mezi něj a naše batohy a hlídám. Bohužel nás přerušil právě v nejlepším. Po obřadu ale našťástí odchází a jsme tu zase sami.

Počasí dnes není tak pěkné jako včera, sluníčko se ukazuje jen tu a tam. Asi je už nejvyšší čas Oahu opustit. Navíc si všímáme, že kopec na severním konci pláže hoří! Nejdřív se z něj line jen doutnavý dým, což může znamenat cokoli, ale po nějaké době jsou zřetelné i velké oranžové plameny. Snažím se vzpomenout, jestli jsem někde nečetl něco o sopce v těchto končinách. Požár zaujme skupinku, kterou sem nejspíš zavezl autobus nějaké cestovky. Asi dvacet nebo třicet lidí s bílou nálepkou na tričku si to přikráčelo na pláž, rozestoupili se na ní jako cvičenci spartakiády na značky a jali se bez jediného slova fotit. Byl to až absurdní výjev, obzvláště s požárem v pozadí. Radši jsme se s pláží rozloučili, sballili saky paky a vyrazili do mekáče a na autobus.

Tím jsme se dostali ještě blíž k hořícímu kopci, ale v ohrožení jsme nebyli. Autobus tentokrát nejel až do nákupního centra, museli jsme přestoupit. V Ala Moana Shopping Center jsme si dali rozchod a obešli pár obchodů, které nás zajímaly. Já si pořídil další knížku o cestování. A taky jsme chtěli poslat nějaké pohledy. Pošta už byla zavřená, ale vyzkoušeli jsme automat, který mimo jiné vydává i známky. Ty bohužel nevypadají jako ty klasické zoubkované s obrázky, ale spíš jako QR kód. Nic lepšího se ale v tu chvíli sehnat nedalo. Po osmé hodině centrum opouštíme a s nákupy směřujeme na hotelu, kde si dopřáváme večeri z mikrovlnky a s lahví vína se na balkónu loučíme s Honolulu.

Den 13+14 | čtvrtek 29. září – pátek 30. září

Přelet do Soulu

Poslední ráno na Havaji. Vstáváme brzy, abychom se stihli sballit. Libor s Janou ještě vyrážejí nakoupit nějaké drobnosti do okolních obchůdků. Například ovocné nealkoholické nápoje, do kterých si vlijeme malé lahvičky nápojů alkoholických. Kolem půl desáté si necháváme zavolat taxíka, který nás asi za půl hodiny a 37 dolarů dopraví na letiště. Tam mají Korean Air nezvykle postavené přepážky a také důležitě se tvářící zřízenkyně, která nás odmítá pustit dál s tím, že k tomu nejdřív musí dostat pokyn od své nadřízené. Pokyn se našťástí dostaví poměrně záhy. I když s tím moc nepočítáme, přece jen se Jana zkusí ptát obsluhující pracovnice, jestli by nebylo možné odbavit

zavazadla a ideálně i nás až do Prahy, přestože budeme v Soulu nocovat. K našemu překvapení se od ní poté, co se poradila s kolegy, dozvídáme, že to půjde. Tak to je skvělé – nemusíme se po Soulu vláčet s bágly a můžeme ráno ve městě zůstat déle.

Odletová část letiště působí podstatně lepším dojmem než příletová. Je zvláštní tím, že je hodně otevřená, takže sem zvenku proudí teplý vzduch a také hluk nastartovaných letadel, která postávají jen desítky metrů od terminálu. Je tu i malá roztomilá zahrada, do které se nám ale nepodařilo najít vchod. Janu v jednom z obchodů zaujala kosmetika značky Clinique za velmi výhodné ceny. S nákupem ale přece jen váhá a s milou prodavačkou se domlouvá, že si to ještě rozmyslí. K rozmyšlení dochází při svačině u Burger Kinga a rozhodnutí vyznívá pozitivně. Jana prodavačku zřejmě okouzila svou bezprostředností a normálností (například ve srovnání s japonskými nebo ruskými zákaznicími), takže ji nakonec obdarovává ještě několika vzorky a cestovními taštičkami. Jen to všechno bude muset Jana v Soulu ještě odbavit.

Před jednou hodinou odpolední opouštíme území Havajských ostrovů. Stevardka v letadle nám oznamuje, že časový posun mezi Honolulu a Soulem je devatenáct hodin. Docela nás to překvapí, protože jsme měli za to, že maximum je dvanáct. Ale ono to tak opravdu je. Odlétáme ve čtvrtek v jednu hodinu odpoledne, do Soulu doletíme v pátek v šest hodin večer, přičemž ve vzduchu jsme strávili deset hodin.

Korejskou pasovou i celní kontrolou procházíme jako po másle. Měníme peníze a v obchodě 7/11 pořizujeme (3 000 wonů) a nabíjíme (10 000 wonů) T-Money Card, předplacenou kartu, která je potřebná pro cestování letištním vlakem AREX a hodí se i do metra. Pak už jen dojít ke stanici. Vlak do města jede necelou hodinu. Aaron, u kterého máme strávit noc, se zatím nehlásí. Pak mě napadá, jestli jsme zprávu poslali na číslo včetně korejské předvolby. Neposlali. Takže další pokus. Ale ani když dojedeme do přestupní stanice, se Aaron neozývá. Takže už si představujeme, jak s dekou z Korean Air spíme na lavičce hlavního nádraží. Spacáky máme totiž odbavené. Zkousíme mu volat, ale bez odezvy. Tak ještě počkáme, zatím přestoupíme na metro a dojedeme tam, kam nás instruoval v e-mailu. A v obchůdku si pro jistotu kupujeme každý dva sendviče a všichni jeden hned spořádáme. Když dojedeme na místo určení, na mobilu nacházíme zmeškaný hovor. No hurá, aspoň nějaká reakce. Jana tedy znovu volá a tentokrát už se s Aaronem domlouvá, že nás za deset minut vyzvedne.

Vycházíme z metra domluveným výstupem a dostaneme facku v podobě snad deseti stupňů Celsia. Oproti Havaji, kde jsme se ve stanu v noci potili, je to dost markantní změna. Trochu se bojíme, že mládence nepoznáme, Jana už si jeho fotku z webu moc nevybavuje. Ale poznávacím znamením je nakonec roztomilý psík (nebo spíš fenečka), kterého si nese v náručí. Aaron vypadá jako sympatáček. Z rušné hlavní třídy plné barevných světelných poutačů nás brzy protahuje méně rušnými a méně osvětlenými uličkami. Doprava, doleva, nahoru, za chvíli už se v tom trochu ztrácíme. A prostředí je čím dál drsnější. Nebýt všude nápisy z rozsypaného čaje, připadali bychom si jako v Indii. Nebo jako v nějaké arabské zemi, když procházíme kolem velké mešity, jejíž přítomnost nás tady docela překvapuje. A taky vzpomínáme na příjezd do McLeod Ganj, kde nás naháněč táhnul ke guesthousu nekonečně dlouho. Přicházíme k takové nepříliš vzhledné boudě. Aha, tak jsme tady. Aaron se omlouvá, že u něj bohužel ještě zůstali dva další couchsurfeři, kteří změnili datum odletu, takže je tam opravdu málo místa. Oproti lavičce na nádraží ale nemůže být snad nic horšího, takže odvětime, že pokud to nevádí jemu, my se s tím nějak srovnáme. To ale ještě nevíme, jak velký má Aaron byt. Nebo spíš jak malý. V jednom pokojíku je postel a matrace na zemi – tam spí on a ti dva další nocležníci. Nu a nás zbývá jeho šatna. Nebo komora? Těžko to nějak jednoduše nazvat – velký stojan s oblečením, dvě kola, spousta krabic, stůl obložený věcmi všeho druhu... a krabice s dekami. Z nich si na zemi na ploše asi tří metrů čtverečních steleme dnešní „postel“. Už jsme spali i v horším, viz nedávný nocleh na lavičích indické restaurace.

Snad abychom to trochu rozdýchali, se jdeme projít po okolí, ale dotáhneme to nejdál k jednomu obchůdku s potravinami, kde si dáváme něco malého sladkého na zub. Po návratu se Aaron chystá na trénink salsy a my uleháme. V noci se z vedlejšího pokoje ozývá nahlas puštěná televize a občas smích. Není nám jasné, jestli jsou tam všichni vzhůru, nebo jen Aaron a ti dva chudáci se snaží hlasitou bednu ignorovat. Někdy kolem čtvrté páté ráno se všichni tři probouzíme, saháme do tašek pro druhé sendviče a zase uleháme mezi kola, bundy a další roztodivné věci. Mimochodem je zvláštní, že na tom věšáku visela spousta drahého oblečení, i technické vybavení domácnosti vypadalo na úrovni, ale byt jako takový připomínal tak trochu squat.

Den 15 | sobota 1. října

Soul, návrat do Prahy

V sedm vstáváme, balíme a po anglicku se vytrácíme, Aaronovi necháváme vzkaz na ledničce. Když vyjdeme do přilehlých ulic, zjistíme, že jsme nejspíš spali v nějaké zdejší bordelové čtvrti. Jeden noční bar vedle druhého, například i speciální pro transsexuály, samozřejmě i pro gaye. Tohle město nám skutečně připravuje samá překvapení. Skoro všechny obchody a restaurace jsou ještě zavřené, takže nasnídat se můžeme až u McDonald's, který je otevřen nonstop. Zajímavostí ulice, po které procházíme, jsou desky umístěné na chodníku, které přejí v různých jazycích dobrý den. U toho je vždy uveden název země, hlavní město a vlajka – ta ovšem v jednobarevném provedení nemá příliš velkou vypovídací hodnotu. Ze snídane odcházejme později, než jsem očekával, takže musíme trochu šlápnout do pedálů, abychom měli na palác dost času. Je potřeba v metru přestoupit a ačkoli je metro rychlé a vozy jezdí celkem často, přestupy jsou obvykle poměrně dlouhé.

Ke královskému paláci Gyeongbokgung přicházíme až před půl desátou. Po zakoupení vstupenek (3 000 wonů) ukládáme největší zavazadla do úschovny (směšných 100 wonů) a vydáváme se na průzkum. Já navrhuji rozchod a individuální prohlídku, protože máme jen zhruba hodinu, a to bych při společném procházení asi psychicky nevydržel – každý máme jiné potřeby a představy. Palác je poměrně rozlehlý a už teď je tu docela dost lidí, zdá se, že především studentů. S tímhle typem architektury jsme se vlastně ještě na vlastní oči nesetkali. Zdobností a celkovým dojmem se Gyeongbokgung nemůže ani zdaleka rovnat například královskému paláci v Bangkoku, ale i tak nabízí řadu krásných míst – ať už je to jezírko s pagodou Hyangwon-jeong nebo interiéry pavilonů Geungjeong-jeon a Gyotae-jeon. Hodina utekla jako voda a do paláce proudí čím dál větší davy. Je tedy skutečně nejvyšší čas vydat se směrem na letiště.

Tam Jana poměrně bryskně odbavuje své nově nabyté kosmetické přípravky, pak utrácíme své poslední peníze ve food courtu, navoníme se v parfumerii a přesouváme se k odletové bráně. Jestli jsem kapitánovi správně rozuměl, tak snad kvůli tajfunu řádícímu v Číně máme ještě před odletem zpoždění. Až někdy po čtrnácté hodině tedy naposledy v rámci této cesty vzletáme a loučíme se s Koreou. Z letu jsme byli trochu rozčarování, servis nebyl takový, jako u těch předchozích a navíc nám přišel strašně dlouhý. Není deset hodin jako deset hodin. Na pražskou ranvej se snášíme několik minut před osmnáctou hodinou středoevropského letního času. A tím končí naše havajské dobrodružství...

Podařilo se nám udržet cestu v nízkonákladové úrovni? Pokud bychom nepočítali let helikoptérou, pak nás havajské putování vyšlo se vším všudy (letenky, půjčení auta, ubytování, stravování, suvenýry) na cca patnáct tisíc korun na osobu. Včetně dost drahé helikoptéry pak dvacet tisíc. Vzhledem k tomu, že za takovou cenu se obvykle nepořídí ani samotná letenka na Havaj, považujeme misi za splněnou.